

DIALOG

Kresťanský diskusný mesačník

VIII. ročník ● 3/2015

Božia agónia

Počúvajte Rádio7 na frekvenciách

103,6 MHz v Bratislave

107,4 MHz v Novom Meste nad Váhom

107,7 MHz v Banskej Bystrici

Na celom území SR cez satelit **Astra 3B** alebo cez internet na **www.radio7.sk**

Vysielame modernú kresťanskú hudbu od domácich i zahraničných interpretov, krátke duchovné povzbudenia, poradenské a diskusné relácie, informácie o dianí vo svete i cirkvi a mnoho iného.

Rádio7 je mediálnym projektom občianskeho združenia TWR media so sídlom:

Banšelova 17, Bratislava

tel.: 02 / 43 41 19 11

č. účtu: 2629010483/1100

Počúvajte nás a podporte naše vysielanie!

rádio

Mediálny partner Dialógu

O B S A H

Fórum TIESŇAVY A. Činčuráková Tipulová	4
Rozhovor KREŠŤANSTVO A ISLAM II A. H. Khan	7
Téma BOŽIA AGÓNIA Rastislav Betina	11
VEĽKONOČNÉ PIESNE	16
Publicistika JÁN KRSTITEĽ Zuzana Bielená	18
Misia WYCLIFFE Kate Robertsová	20
Filozofické okienko KDE SÚ APOŠTOLI? Tibor Máhrík	22
Úvahy z trolejbusu NECVIKNUTÝ LÍSTOK Tomáš Komrska	24
Na margo dní ĽUDSKÉ PRÁVA A KREŠŤANIA Miroslav Kocúr	26
Dialóg mladých BARDEJOV	27

Pri zborových objednávkach je odporúčaná predajná cena do 2,20 €, (podľa zborových dotácií)

Individuálne objednávky: cena + poštovné

PRIVÍTAME VAŠU POMOC, KTORÚ MÔŽETE POSLAŤ NA ÚČET: 262 104 1859/1100, Variabilný symbol: 1014

Redakčná rada: Štefan Markuš (predseda), Tibor Máhrík, Bohuslav Piatko, Rastislav Števko

Šéfredaktor: Bohuslav Piatko, bpiatko@internet.sk

Jazyková úprava: Rastislav Števko **Dizajn a grafické spracovanie:** Martin Piatko

Sídlo vydavateľa: Živnostenská 2, 811 06 Bratislava, IČO: 35 757 43 **Adresa redakcie:** Sadová 28, 900 51 Zohor,
č. tel.: 0903 474 142, e-mail: svatava@internet.sk, web: www.dialog.cb.sk

Vydavateľ: Media Svatava, spol. s r.o. **Vyšlo:** 19. 3. 2015 **Tlač:** Transmedic Slovakia, s.r.o.

Predná strana obálky: JAROSLAV BELIŠ: Bez názvu

EV: 2670/08 ISSN: 1337-6985

ZÁKONNÍCI, SVOJVOĽNÍCI... A BOŽIA MILOŠŤ!

Zjavila sa totiž Božia milosť prinášajúca spásu všetkým ľuďom, ktorá nás vychováva, aby sme sa zriekli bezbožnosti a svetských žiadostí a žili v týchto časoch rozvážne, spravodlivo a nábožne, a očakávali blažené splnenie nádeje a príchod slávy veľkého Boha a nášho Spasiteľa Ježiša Krista. (Tít 2, 11-13)

Všetci sa nachádzame kdesi medzi týmito dvoma pólmi. Zákonníci, či svojvoľníci.

A každý z nás je mierne, alebo viac vychýlený zo stredu – nechápeme Božiu milosť. Sme odkázaní na to, že sa nám nanovo zjaví.

Zákonníci nedokážu pochopiť, že milosť prináša spásu všetkým ľuďom. Ich myslenie je príliš úzke, očakávania vysoké. Nechápu Kristove milosrdenstvo a zatracujú tých, ktorých On prijal. Zjavená Božia milosť však hovorí, že pozvaný je každý. Učí nás odpúšťať, prejavovať milosrdenstvo, otvárať náruč. Zbavuje nás namyslenosti na našu dobrotu, ale aj chorobného pocitu, že nikdy nie sme dostatoční. Oslobodzuje nás od „preťažnosti“ a robí naše nasledovanie Krista „ľahkým a radostným“. (Matúš 11, 28-30)

Svojvoľníci nedokážu pochopiť, že nás zjavená milosť vychováva. Nenecháva nás takých, akí sme boli. Je taká silná a odzbrojujúca, že dokáže otvoriť stisnuté päsť, aby sme sa zriekli všetkého, čoho sme sa predtým tak silno držali. Čo to bolo? Hocičo – náš majetok, povest', naše chůtky, zvyky – všetko, čomu sme sa oddávali a čo nás naplňovalo viac ako Kristus sám. Zjavená Božia milosť mení naše srdce – stávame sa vďačnými. Sme schopní zriekať sa, dávať, slúžiť, pracovať, lebo sa stále cítíme byť dlžnými. Božia milosť mení aj našu myseľ – cynizmus a malomyseľnosť ustupuje nádeji.

Ani zákonníci, ani svojvoľníci nepochopili Božiu milosť. Niežeby sa im nezjavila, no zatvárajú si pred ňou oči. My si ich otvorme, aby sme neprehliadli, čo Boh zjavuje aj našej generácii – On nám odpúšťa všetky naše hriechy, aby nás svojou milosťou radikálne zmenil. Prijal nás takých, akí sme, aby sme sa mohli stať takými, akým je On.

Aby som bol aktuálny, spomeniem nedávne „Referendum“. S váhaním, no predsa. Mnohí sme sa ho zúčastnili, pretože nám bolo jasné, že svoj postoj treba vyjadriť, keď je na to príležitosť. Ten rozdiel medzi láskavým vyjadrením nesúhlasu s hriechom a povýšeným zatracovaním hriešnikov je zásadný. A predsa sa mohlo stať, že bolo referendum vnímané ako zákonné – a to aj vďaka rôznym komentárom a štiplavým poznámkam. Evanjelium však hovorí o Božej milosti, súcite a milosrdenstve s tými, ktorí vybočujú z radov bežných ľudí.

Lenže evanjelium má aj bolestivú stránku. Opäť a opäť sa dotýka hriechu človeka a nijako ho neobaluje. Ak homosexuálna náklonnosť (ktorá hriechom nie je) vedie k homosexuálnej praxi, evanjelium to pokladá za hriešnu svojvoľnosť, podobne ako aj ostatné hriechy, ako napr. manželská nevera, lakomstvo, nenávisť, pýcha, atď. Spásna Božia milosť nás vyučuje, aby sme sa ich zriekli – a teda pomenovali, vyznali a odvrátili sa od nich. Predovšetkým vo svojom živote, v rodine, v cirkvi – ale aj v spoločnosti.

Vďaka Bohu za evanjelium! Poddajme sa mu a zvestujme ho – zjavenú Božiu milosť, zachraňujúcu, ale aj premieňajúcu. Láskaovo uzdravujúcu, ale aj bolestivo vychovávajúcu.

Zjavenú na Golgote!

PETER PRIŠTIAK
(Autor je kazateľom
Cirkvi bratskej
v Hermanovciach.)

TIESŇAVY

Texty: ANNA ČINČURÁKOVÁ TIPULOVÁ
Foto: BOHUSLAV PIATKO

Dôvera

Nervózne upratujem kuchyňu a sledujem čas. Mala byť dávno tu. Mešká. Dohodli sme sa – po krátkom vyjednávaní –, že jej dovolím byť vonku jeden a pol hodiny. Už je viac... Rozmýšľam, ako to vysvetlím jej mame. Vzala som si ju na zodpovednosť. Sľúbila som, že ju nepustím von neskoro večer, ale o ostatných veciach som mala rozhodnúť sama. Beriem metlu a idem von zametať dvor. Tá hlúpa metla mi však skáče ako sama chce. Pre tmú si nedovidím na koniec nosa, nieto ešte na výsledok svojej práce. Má to vôbec zmysel? Hm... Mešká! Keby som mala hodinky na ruke a pozrela na ne, určite by som zistila, že je preč skoro dve hodiny; dvor by ostal plný opadnutého lístia a ihličia od neustáleho pozerania na hodinky... Ale nemám! No aj tak som si vedomá toho, že zradila moju dôveru. A tak ma presviedčala o tom, ako veľmi potrebuje, aby jej niekto veril! Moja urazená hrdosť kričí ostosť a vnáša ma do pochybného nepokoja. Dlho sme sa rozprávali. To, čo prežíva, je celkom výnimočné; žiada si to byť dospeljšou, ako je. A naozaj, z môjho dospeláckeho pohľadu to proste nedáva zmysel. Ale jej áno. A ja som ju vypočula a uvedomila som si, že nie je všetko také, aké to vidíme my „dospeláci“, my „múdri“, my „bezchybní“... Pochopila som ju. Povedala som jej, že jej chcem veriť a aj keď rozumovo nesúhlasím, proste je u mňa... a budem sa modliť, aby to všetko dobre dopadlo. Rozmýšľam, čo urobím teraz... Nerátala som s tým, že... fakt som jej verila. Napíšem sms: „Vráť sa, prešli 2 hodiny?“ Alebo zavolám kde je? Alebo... neurobím nič... Hm...

Vojdem do domu. Pri odkladaní metly rozmýšľam: Bohu veríme, pretože nás presvedčil o tom, že sa mu oplatí veriť. Urobil toľko vecí, aby sme mu mohli veriť. Urobil pre nás úplne všetko a nikdy nesklamal! Je proste dokonalý! S ľuďmi je to už ťažšie... Asi nejde o to, aby sme im slepo verili. Či áno? Ak nie, o čo teda ide? Sadnem si a usporadúvam si myšlienky: A čo Boh?! Verí ľuďom? Hm... Verí, no zároveň vie presne, akí sme! A predsa nás miluje!

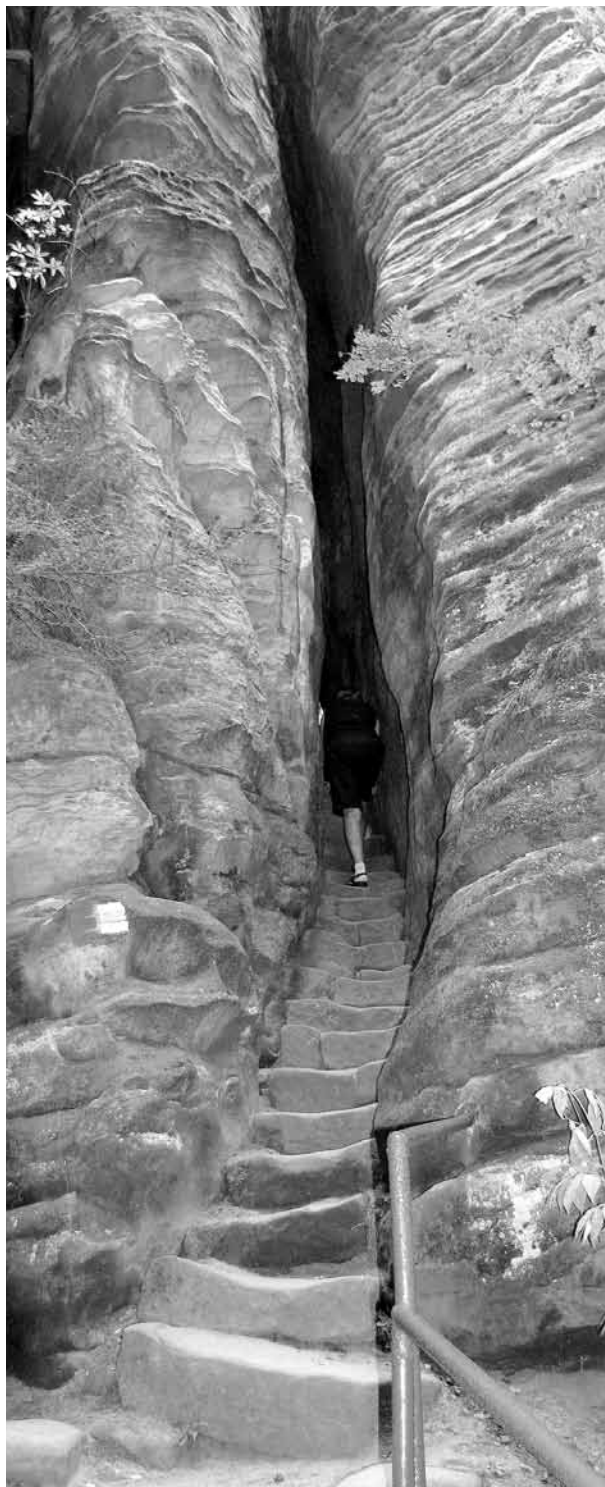
Ale veď aj ja milujem ju... tak prečo pochybujem?

Vrznú vchodové dvere. Vojde do kuchyne, oči narazia do očí. V tých jej je úzkosť previnenia a v očiach...? – Je v nich láska pochopenia?

Verím, že ju vidí; verím, že mi verí...

O dokonalosti

V srdci mám hlbokú túžbu po dokonalosti. Taká som sa narodila. Večne nespokojná so sebou, s tým, čo mám, čo prežívam, ako sa správam, ako žijem. A porovnávam to, čo je, s tým, čo by mohlo byť. Dokonale zariadený a uprataný dom, dokonalé poslušné deti, dokonalý vzťah s Bohom, dokonalé manželstvo,

dokonalé zamestnanie, dokonalé finančné zabezpečenie... Keď ráno otvorím oči, snažím sa o to. Rozmýšlam, ako dokonalosť dosiahnuť. Plánujem to. Môj diár je plný kvalitných chvíľ, ktoré by som chcela stihnúť, plný momentov, ktoré majú hlboký zmysel a znamenali by pre mňa veľmi veľa – extra špeciál, keby boli... A potom... som sklamaná! Rozliate mlieko, nekonečné cvičenia na klavíri, kopy neožehleného prádla, hádky našich detí, ktoré treba riešiť, hodiny strávené v aute, nezmyselné nákupy len preto, aby sme nezomreli, nepodstatné rozhovory na nepodstatné témy...

Každodenná reality šou. Dokonalosť, ako si ju predstavujem, proste neexistuje!

DALA SOM SA OKLAMATĽ!

Potom mi Boh ukáže, čo skutočne stojí za to:

A keď utriem mlieko z dlážky, medzi kopami obľechenia sa mi už ani cvičenia na klavíri nezdarujú také nekonečné... a autom na ceste som vždy bližšie k cieľu... Nachádzam svoje kvalitné momenty extra špeciál. Dokonalosť predsa existuje! Boh je dokonalý! A s Ním má všetko hlboký zmysel.

Som naivná, a tak sa možno ešte niekoľkokrát dám oklamať; som však presvedčená, že na konci toho všetkého určite nebudem sklamaná!

Odleteli

Iba tak, akoby nič, sa pozerám...

Iba tak, akoby nič, vidím, ako odleteli – sny, plány, budúcnosť... ako zostáva sama s rukou v jeho odchádzajúcej ruke. Ani krídelko sa nezachvelo, ani fanfára neroztála vzduch.

Iba tak, akoby nič, odišiel, bez rozlúčky. A možno sa aj lúčili, len si to nechcela pripustiť. Ale – veď načo by sa lúčili...!!!!

Keby len bola vedela... Bola by viac s ním. Viac by ho hladila. Viac by mlčala vtedy, keď bolo treba mlčať, viac by hovorila vtedy, keď bolo treba vravieť, viac by mu odpúšťala, viac by ho milovala, viac objímala...

Iba tak – by ho bola viac mala...

Hádali sa pre bežné hlúposti, narážali do seba, niekedy si liezli na nervy, unavovali jeden druhého, riešili zbytočnosti, presadzovali svoje sebeckosti.

Iba tak, akoby nič – zostali nedopovedané vety, výlety, na ktorých nikdy neboli, miesta, ktoré spolu nikdy nevideli, chýbajúce zážitky a samota v preplnenom dome...

Iba tak, akoby nič, sa pozerám a hovorím si:

Toto sa NÁM nesmie stať!

Ale toto ku každému raz príde; jeden zostane a druhý odíde. Len tak – bez vysvetlenia, položí na hlavu tomu, čo zostal, chaos križovatky nevyslovených otázok a múdrych odpovedí Jóbových priateľov, ktoré narážajú do bolesti ako balvany, čo nedávajú zmysel; balvany, ktoré nie sú akoby nič, ktoré ničím sú...

A my – už nie iba tak, akoby nič – sa možno pozrieme do seba:

Čo sme si dali a čo sme si vzali?

Hľadáme odpoveď – s rukou v druhej ruke, kým sme ešte spolu?

(Napísané po pohrebe priateľkinho manžela.) ■

SPOMIENKA NA KAZATEĽA FRANTIŠKA CIESARA

FRANTIŠEK CIESAR sa narodil 4. 10. 1928 v Lazoch pod Makytou. Študoval na Učiteľskom ústave v Banskej Štiavnici. Po maturite strávil 2 roky ako dedinský učiteľ v Iliavke, kde sa v hlbokej samote prebojoval k osobnej viere v Boha a odmietol politickú kariéru. V rokoch najtvrdšieho stalinizmu študoval na Evanjelickej fakulte teológiu. V roku 1955 sa oženil a s manželkou Vierou mali dve deti. V roku 1957 sa stal kazateľom vtedajšej Jednoty československej (neskôr Cirkvi bratskej) na Tešínsku. Neskôr pôsobil v Prešovskom zbore, ktorý mal stanice od Dolného Kubína až po Zemplín na východnom Slovensku. V roku 1968 sa po vzniku Predsedníctva Cirkvi bratskej na Slovensku stal jeho predsedom. V rokoch 1971–1992 bol kazateľom bratislavského zboru CB. V roku 1992 utrpel vážnu dopravnú nehodu, vzdal sa kazateľskej činnosti, no jeho práca a služba pokračovali až do jeho smrti. Zomrel 12. marca 2005. *BoP*

Utrpenie vo svetle kríža

Úryvok z kázne (Veľký Piatok, 1990)

Za posledné tisícročia európskych dejín až po naše časy sa odohralo mnoho bolestných zrážok, zápasov, popráv, justičných omylov, vojen a revolúcií, kde umierali ľudia, ale najdojímavejšia je udalosť, ktorú si dnes a každoročne pripomínáme: Keď náš Pán, predaný, opustený a nespravodlivo odsúdený, pokojne niesol svoj kríž a išiel na ňom zomrieť, aby nám ukázal, že keď vezmeme svoj kríž a nasledujeme ho, dávame svojmu životu zmysel.

Pod krížom spytujeme svedomie. Deti civilizácie, ktorá na účet šťastia budúcich generácií, na konto chudobných národov, dosiahla aký-taký blahobyt. Presvedčame sa, že sme šťastní, poistení proti havárii, chorobe i smrti. Kríž v sekularizovanom svete dostáva nové podoby. Zdá sa, že bolesti neubúda. Naši predkovia sa v škole kríža učili prijať utrpenie a nehádzať ho na iných.

Ľudia, ktorým tento deň a tento symbol už nič nehovorí a nedáva, až zahrmí, sa pýtajú: Keby Boh jestvoval... Ako môže človek veriť v Božiu dobrotu po Osvienčime, Dachau, po koncentračných táborech na Sibíri a v Jáchymove? Len vtedy, keď vie, že všetko bolestné je účasťou na Ježišom zachraňovaní sveta.

Ježišov údel je obrazom aj nášho života. Ukážka, že človek môže zožať neúspech, nespravodlivosť, môže

ostať opustený od ľudí a na konci, ako sa mu zdalo, aj od Boha. Príklad, že radikálna voľba Boha, odovzdanosť, poslušnosť až na smrť, je to najmúdrejšie, čo človek môže urobiť. Dôkaz, že Boh človeka neopustí, nevzdá sa ho. Máme prisľúbenie, že kto s Kristom trpí, bude s ním aj oslávený.

Utrpenie má svoje miesto a poslanie v našom živote.

Vyzývam všetkých chorých – je nás na státisíce. Prijmime svoju bolesť a pretavme ju na modlitbu. V tejto situácii sa nám prihovára Boh, aby sme opustili hriech, aby sme zabudli na seba a učili sa vážiť si a milovať svojich blížnych.

Vyzývam všetkých trpiacich, sklamaných, chudobných, neúspešných a opustených. Je nás na milióny. Nesme svoj kríž trepezlivo. Neodplácajme sa zlým za zlé. Žime v nádeji, že Boh aj to ťažké na dobré obráti.

Vyzývam zdravých k službe lásky. Nikomu nesmieme zväčšovať bolesť. Dnes, zajtra a každý deň môžeme rozdávať službu, radosť, úprimnú účasť na živote našich svojich blížnych. Nesmieme rezignovať. Veríme, že bolesti i vo svete môže ubúdať. Sú to nielen lekári, zdravotníci, sociálni pracovníci, ale každý z nás môžeme svojim blížnym uľahčovať nesenie ich kríža. Niekedy stačí pár slov, alebo pomoc v pravý čas.

Ľudstvo nevie a nikdy nesmie zabudnúť na dnešný deň, keď za nás bol obetovaný Baránok. ■

V kruhu rodiny

V záhrade

ABRAHIM H. KHAN, je profesorom na Trinity College v Univerzite v Toronte. Vedie nielen postgraduálne štúdium filozofie, ale pôsobí tiež v oblasti komparatívnej religionistiky, venuje sa etike vo filozofii a teológii, vzťahom medzi vedou a náboženstvom. Je mimoriadne odborne zdatný a aktívny vo viacerých krajinách sveta vrátane postkomunistických. Od roku 2007 spolupracuje aj s FF UKF v Nitre. Zúčastnil sa a viedol medzinárodné konferencie v spolupráci so

slovenskými vedcami v Nitre (2007, 2011) a Ljubljane (2012–2014). V čase, keď koalícia NATO de facto vstúpila do vojny s Kalifátom, zúčastnil sa v Slovinsku sympózia o Kierkegaardovi a vo vydavateľstve Apokalipsa v Ľubláne vydal knihu s názvom *Dejanski posamezník* (Skutočný jednotlivec). V tom čase sa zrodil aj tento rozhovor. Prvú časť sme uverejnili v minulom čísle Dialógu, Dnes prinášame jeho druhú časť.

JUDEO-KREŠŤANSKÁ EURÓPA A ISLAM II

S profesorom **ABRAHIMOM H. KHANOM** sa rozprával **ERVIN HLADNIK-MILHARČIČ**

Foto z medzinárodnej konferencie

Etika a existencializmus v Nitre: A. MICHALÍK

Ešte pred dvoma rokmi sme boli presvedčení, že arabské spoločnosti v Tunisku a na káhirskej Tahrire dospeli k modernite. Teraz hovoríme o masových exekúciách, náboženských vodcoch, svätej vojne. Každou ďalšou vojnou sa posúvame čoraz bližšie k 14. storočiu.

A nie prvýkrát. To nie je charakteristické len pre arabský svet, ale aj pre Európu. Rusko v 19. storočí zmeškalo priemyselnú revolúciu a na začiatku 20. storočia nám chcelo rozprávať o demokracii. No v dejinách ruského cárstva zívajú diera ako dôsledok spomínaného omeškania. Zaplnila ju ruská inteligencia, ktorá žiadala revolučné zmeny, ľudia a štát však priviedla zo zajatia cárskeho absolutizmu rovno

do náručia totalitarizmu. Pritom túžby po napredovaní a pozitívnych zmenách boli veľmi úprimné. Na Blízkom východe máme do činenia s podobným fenoménom. Západ narýchlo potlačil niekoľko režimov na Blízkom východe a nastolil nový stav. Pozitívna situácia v teréne bola výhodná. Na námestí Tahrir chceli za noc vytvoriť modernú spoločnosť. Zdalo sa, že stačí lusknúť prstami a moderná spoločnosť bude tu. Rovnako ako v Rusku pred prvou svetovou vojnou, ani tu nemali potrebnú infraštruktúru na vykonanie zmien. Mali len armádu a byrokratov. Ak zničíme armádu a administratívu, čo urobili Američania v Iraku, tak neostane vôbec nič. Zabudnite na modernú spoločnosť. Zabudnite na spoločnosť. Všetko sa zrúti. To je jedna strana Ameriky, tá zničujúca. No existuje aj druhá strana. Predstavuje príťažlivý spôsob života, ktorý nie je zaťažený celým tým nákladom, ktorým je obťažovaná Európa. Preto môže Amerika omnoho viac investovať do výskumu a vývoja; nemusí totižto platiť svoje dejinné dlhy. Okrem toho, americký kapitalizmus je presvedčený o svojej božskej povahe. Z ničoho dokáže vytvárať bohatstvo. Mnohé krajiny nevedia, čo je to kapitalizmus a s výskumom a vývojom majú ťažkosti. Zdá sa im, že všetok technologický pokrok prichádza z Ameriky. Časť spoločnosti – a to v rozličných krajinách sveta – chce spolupracovať na projekte globálnej kapitalistickej spo-

ločnosti a kapitalizmus vníma ako jedinečné riešenie všetkých problémov sveta. Samozrejme, kapitalizmus takýmto riešením nie je. Aj v Amerike sú hladní ľudia, ktorí majú problém, ako prežiť a nikto im nepomôže. Ale tých nevidíme – aj to je súčasť kapitalizmu – a prijímame to ako samozrejmosť.

Keď politici vyrobia medzinárodnú krízu a keď potom nivočia ľudské obydlia, vedia, že dobrým kresťanom pri tom bude krváčať srdce. Za nimi prídu na miesto mimovládne organizácie a všetok ten chliev pekne vyčistia. Znovu vybudujú nemocnice a školy a všetkým nám bude zase dobre. Bombardujeme Palestínčanov, Afričanov, Arabov, Ukrajincov. Politici vedia, že za bombardérmi príde humanitná pomoc a navodí pocit dobrodenia. Pod rovnakou zástavou, pod akou padali bomby, sa teraz rozdeľujú potraviny deťom. Prečo je to tak? Mne sa to vidí až priveľmi očividné. Moja vlasť, Kanada, je druhým najväčším výrobcom zbraní na svete. Ak chcete rozumieť konfliktom, ktoré sa vydávajú za náboženské, nahliadnite do ekonómie a politiky. Nemôžete sa čudovať, že politický odpor narastá. Myslím si, že viera je v politike iba nástroj, prostriedok. Hra v medzinárodných vzťahoch na Západe vždy spočívala na moci a dohľade. To platí tak pre „prípady“ Bagdad, ako aj pre Kyjev. Ukrajinský patriarcha v Kyjeve je v konkurenčnom vzťahu s ruským patriarchom v Moskve. Človeku sa

zdá, akoby spor prebiehal iba medzi týmito dvoma svetmi. Náboženské inštitúcie sú do procesu síce zapletené, no ide o politickú hru a hrá sa o moc, nadvládu a kontrolu územia. Rovnakú hru hrajú aj na Blízkom východe. Človeku by sa chcelo povedať, že ľudia zápasia o to, koho boh je väčší, v skutočnosti však prebieha boj o prerozdelenie moci medzi krajinami, kontrolu zdrojov a vytyčovanie nových hraníc. Ako vo väčšine vojen na svete. To je podstata dnešnej situácie. Nie som presvedčený o tom, že by sme dôvod tohto vývoja udalostí mohli hľadať v náboženstve.

niet ďalej o čom diskutovať. Teraz sa bojíme Kalifátu a cítime sa ohrození, výsledkom však je, že európski moslimovia sú už podozriví, že všetci merajú cestu do Sýrie. Ako sa tomuto vyhnúť?

Realisticky povedané, myslím si, že sa tomu vyhnúť nemôžeme. V kresťanskej teológii je ľudská prirodzenosť veľmi hriešna – všetci teológovia nám to hovoria. Všetko, čo človek urobí, je nedokonalé, a taký je aj každý ľudský konštrukt. Reinhold Niebuhr v knihe *Morálny človek a nemorálna spoločnosť* dobre vystihol toto pnutie zvnútra

v islamských krajinách. Nebrali ho veľmi do úvahy, teraz sa ním však vážne zapodievať napríklad v Turecku. Aj v Škandinávii oňho prejavujú istý záujem. Je dosť veľa ľudí, ktorí sa pokúšajú pochopiť, čo sa nám to vlastne stalo, a hľadajú východisko. Veria, že ho nájdú. Ja sám som o čosi pesimistickejší. Myslím si, že ani hlbší pohľad na vec nám nepomôže. Chápanie problému nemožno použiť ako upokojujúci prostriedok tam, kde ľudia bažia po moci a vplyve.

Ľudí je možné pochopiť. Barack Obama je však ako človek pravdepodobne celkom iný, než Obama

Organizované náboženstvo máme v Mosule aj v Bagdade, ale to, čo tu prebieha, sa tak, ako všade inde, riadi politickými cieľmi. Podľa politickej logiky sú veci jasné. Prečo by Rusov nemalo znepokojovať, ak si Ukrajina želá pripojiť sa k NATO? Keď sa niekto priblíži ku Kube alebo k Latinskej Amerike, Američania okamžite dostávajú dyzentériu. Prečo by Rusi nemali mať podobné tráviace ťažkosti?

Moderná politika sa v tých najnečakanejších chvíľach odvoláva na Boha. Náboženstvo sa stalo príručným nástrojom pre Abu Bakra al-Baghdada, generála al-Sisiho, Georgea Busha, Baracka Obamu, Tony Blaira alebo Davida Camerona. Nie je to príliš silný inštrument? Ak sa odvoláte na Boha,

kresťanskej idey, v zmysle, že človek je fragmentarizovaná bytosť, ktorá si praje, aby ju Boh uzdravil. Všetko, čo človek robí, je nedokonalé. Preto nemôže uspieť, vždy znova a znova. Ľudské úsilie jednoducho ustavične plodí len a len nedokonalý výsledok. Vždy niečo chýba. Pýtali ste sa, ako sa môžeme vyhnúť katastrofe, ktorej sa bojíme. Ak platí to, čo som doteraz povedal, potom sa jej nemôžeme vyhnúť. Môžeme sa však pokúsiť zmieriť účinky, ktoré tento konflikt so sebou priniesie. Obidve strany sú veľmi odhodlané. No v Európe je niekoľko moslimských teológov, ktorí sa nechávajú inšpirovať takými mysliteľmi, ako bol pakistanský filozof a básnik Mohammad Alam Iqbal. Študoval na Západe a sympatizoval so západným myslením. Hovoril o nevyhnutných zmenách

ako prezident v úlohe vodcu a vládcu. To dvoje je potrebné rozlišovať. A to isté zrejme platí aj o Vladimirovi Putinovi alebo Angele Merkelovej v Nemecku. Práve Merkelová vypustila niekoľko oslích výrokov o Ukrajine, čo je prekvapujúce. Pochopiť ju môžem len ako politického človeka, uvedomujúc si, koľko rozličných úvah, ktoré ju nútia hovoriť nezmysly, asi musí mať na zreteli. Je nepríjemné pozeráť sa na múdreho človeka, ktorý musí hovoriť hlúposti, aby mohol vykonať svoje zamestnanie politika a aby mal šancu zvíťaziť aj v ďalších voľbách. Náboženstvo nevidí ďalej než politika a v podobnej kombinácii sa dosť zle orientuje.

V súčasnosti sme však konfrontovaní s vojenskou silou, ktorá spočíva práve na kombinácii

politiky a viery, resp. náboženstva. Politický islam, ktorý vychádza z doslovného čítania Koránu a z jeho premietnutia do organizácie štátu, zodpovedá ideológii Kalifátu. Tak je to zapísané v Koráne a tak to aj bude. Je politický islam politický alebo náboženský pojem?

Nie je to náboženský pojem – je to veľmi moderný pojem. Otázka znie: Vznikol na Západe, kde sa pokúšame oddeliť islam ako náboženskú tradíciu od islamu ako politického prostriedku, alebo ho vytvorili moslimovia, hľadajúc náplasť na svoje nešťastie, až postup-

disov. Určujúce sú Džafari, Hanafi, Maliki, Šafi'i a Hanbali. Popri nich ešte existuje Tafsir, interpretácie Koránu v početných zväzkoch. V západnej tradícii Tafsiru rovnocenne zodpovedá exegéza Biblie. Islamská náboženská tradícia predstavuje bohatstvo – obsahuje veľké množstvo štúdií i poznatkov, s ktorým nemôžete zaobchádzať tak, že vezmete do ruky knihu a riadite sa len podľa nej. Nemôžete takto postupovať a tvrdiť, že sa riadite moslimskou tradíciou. Hnutie vahhábistov a im podobných chce islam očistiť od všetkých historických nánosov rozličných interpretácií

V čom je ten rozdiel?

Náboženstvá sú organizované politické spoločenstvá, osobná viera je však niečo celkom iné a s politickými ambíciami cirkví nemá nič spoločné.

Viera je dobrá, ale jej politická organizácia je zvrátená, resp. túto vieru kazí? Nie sme k osobnej viere až príliš zhovievaví ako k niečomu dobrému, čo sa až v organizovaných náboženstvách zvrháva na politickú ideológiu? Skôr či neskôr sa individuálna viera vždy znova ocitne v nábožen-

ne dospeli k tomuto rozlišovaniu? Ak si vezmeme knihu a čítame ju doslova ako súbor návodov či príkazní, ide o veľmi neinformovaný prístup ku Koránu. Vodcovia tohto hnutia tak prezradili svoje poslanie. To platí o každom náboženstve, ktoré číta doslovne svoje sväté texty, aj o kresťanstve a hinduizme. Ale našim problémom je teraz islam. Doslovné čítanie v skúške neobstojí.

Prečo nie? Medzi všetkými ostatnými čítaniami sa ukázalo ako najúčinnšie.

Áno, ale je výsledkom nevzdelanosti. Šaría je vybudovaná na knihe a na prorokovej tradícii, na Hadísoch. Existuje celá veda o tom, ktorý súbor Hadísov je významný. Na rôznych koncoch sveta považujú za autoritatívne rozličné školy Ha-

a vracia sa k doslovnému čítaniu svätého textu. Argumentujú tým, že chcú vylepiť, napraviť náboženskú tradíciu, ktorá bola skorumpovaná. Hlavným problém pokusov o reformované náboženstvá je skutočnosť, že aj oni sa môžu stať skorumpovanými. Nemecký teológ Paul Tillich tvrdí, že protestantská tradícia predstavuje tradíciu protestov proti všetkému, čo by v náboženstve mohlo vyústiť do ideológie alebo idolatrie. V tomto zmysle protestantizmus nie je náboženstvo, hoci ľudia ho berú ako náboženstvo. V skutočnosti je protestným hnutím proti akejkolvek forme náboženstva, ktorá by mohla vyústiť do modloslužobníctva. Vahhábi dospel k rovnakému bodu. Ale medzi úradným náboženstvom a náboženskou tradíciou je veľký rozdiel.

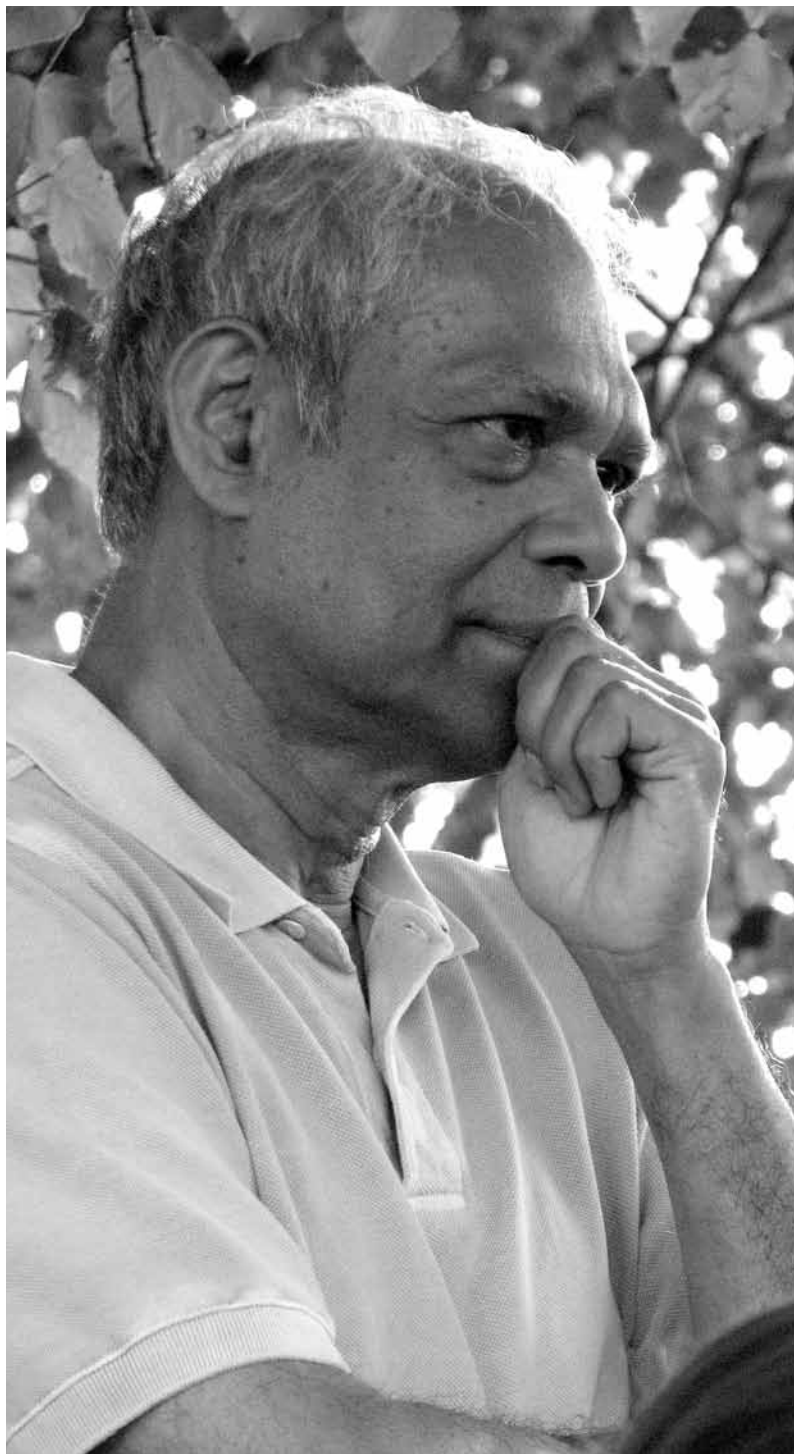
ských vojnách na strane politickej ideológie. Nemôže byť teda problémom už samotná viera?

Nepovedal som, že „viera je dobrá“. Rozumiem však, čo chcete povedať. Poviem to úplne jasne. Viera je monoteistický výraz, ktorý platí len pre tri monoteistické náboženstvá: judaizmus, kresťanstvo a islam. V hinduizme alebo budhizme ju nenájdete. Viera je spôsob jestvovania vo svete, cirkve zase predstavuje oficiálne náboženstvo. Teda niečo celkom iné. Abu Bakr al-Baghdadi môže mať práce, koľko chce. Organizované náboženstvo učí ľudí, akým spôsobom majú existovať vo svete a učí ich, čo je správne a čo nie. „Počúvaj, syn môj,“ – hovorí: „Naša náboženská tradícia učí, že v živote sa môžeš správať takto a takto, všetko ostat-

né je hriech.“ Čiže – alebo takto, alebo smrť.

To, čo učí organizované náboženstvo, sa rýchlo stáva štandardom, normou a zákonom. Tobôž, ak v jeho mene mávate šablou nad hlavou. Zároveň je to dobrá cesta k modloslužobníctvu. Konštatovanie typu „toto je jediný spôsob, ako veci robiť“ je dobrý začiatok,

ako zísť z cesty a klaňať sa idolom. Účelom organizovaného náboženstva ako oficiálnej inštitúcie je, aby vás naučilo gramatiku viery. Každá viera má svoju gramatiku. Učíte sa ju od duchovných, od cirkví alebo od múdrych ľudí, ktorým nechýbajú vedomosti. Gramatika, ktorú vás učia, sa často stáva prisným pravidlom, ktoré nemôžete obísť.

Jazyk viery sa stane tuhý, bez života. Prestane sa rozvíjať a vyvoláva konflikty. Podobne ako pri každom inom jazyku. Ľudia, ktorí vedia písať, interpretujú pravidlá po svojom. Porušujú ich, alebo si utvárajú vlastné, aby sa priblížili tomu, čo by radi vyjadrili. Ich pričinením sa jazyk rozvíja a títo ľudia sú v ustavičnom konflikte s oficiálne normatívnou gramatikou. Rovnako je to s organizovanými náboženstvami. Organizované náboženstvo môže založiť armádu, ktorá ľuďom vnúti rešpekt a uctievanie iba jedného zoznamu pravidiel. Ale padajú hlavy.

Náboženské tradície sa nezapodieľajú pravidlami, ale bytostnými otázkami. Monoteistické tradície sa zaoberajú vzťahom medzi človekom a Bohom. Tým, ako si vediete na svete, ťažkosťami, ktoré z toho vyplývajú a spôsobmi, ako tieto ťažkosti riešiť. Kresťanstvo a islam ako náboženské tradície v tom majú úplne jasno. Ak sa budete držať svojej viery, budete pre ňu nekonečne trpieť. Obidve vám povedia aj to, že Boh je milosrdný a na vašej ceste vám bude nablízku.

Týmto spôsobom možno vysvetliť aj vzťah medzi Bohom a bojovníkmi za Kalifát. Upadli do omylu. Často môžete počuť, že horliví bojovníci sa držia pravidiel, lebo by radi dospeli do raja. Obetujú sa, pretože chcú byť mučeníkmi a svoju púť by tak chceli urýchliť. To je hlúposť. Islam od ľudí nežiada, aby sa stali mučeníkmi, ale aby žili pravdu, resp. v pravde. S kresťanstvom je to rovnako. Ak podľa neho žijete, ocitnete sa vo veľkých ťažkostiach. No nie s inštitúciami. Čakajú vás ťažké morálne konflikty, ktoré budete môcť vyriešiť iba tak, že porozmýšľate o svojej viere ako o spôsobe alebo ceste, ktorá vás privedie k vnútornému mieru a milosrdenstvu. Politické fantázie o mučeníctve alebo raji jednoducho necháte plávať. Ak praktikujete náboženstvo preto, aby ste prišli do neba, nesprávne čítate aj evanjeliá, aj Korán. Nie ste viac veriacy; zmenili ste sa na politika. Napriek všetkej náboženskej ikonografii, Kalifát je politický útvar. Čím skôr to pochopíme, tým skôr budeme vedieť, ako s ním naložiť. ■

Božia agónia

JAROSLAV BELIŠ: Dúha

RASTISLAV BETINA je mojím priateľom a kolegom už viac ako dvadsaťpäť rokov. Je to kresťan, ktorý miluje a nasleduje Pána Ježiša Krista. Štúdiu a vyučovaniu jeho Slova zasvätil celý svoj život. Ja som od malička vyrastal pod kazateľňami výborných kazateľov. Sám som sa učil kázať počúvaním a napodobňovaním mnohých stoviek skvelých svetových kazateľov. Uvedomujem si, že moje (ako aj každého iného) hodnotenie je subjektívne, ale nemám pochybnosti, že Rastislav Betina medzi nimi ničím nezaostáva. Nielen Rasťovi poslucháči, ale aj čitatelia jeho výkladov proroka Jonáša a Apokalypsy vedia, že ich prednášal a písal učeň Slova (Bible) a majster slova (komunikácie). Ja tu však nechcem vzdávať hold svojmu priateľovi, ale odporučiť jeho výkladovú kázeň *Božia agónia*.

Táto kázeň zaznela na konferencii *Máme čo zvestovať*. Každoročná konferencia *Máme čo zvestovať* je vyjadrením nášho presvedčenia, že kde sa verne zvestuje Božie slovo, tam je počuť Boží hlas. Náš Boh je hovoriacim Bohom, ktorý sa svojím Duchom milostivo odhalil v ľudských slovách, v písmach Starej a Novej zmluvy. Priznávame, že naša ľudská konečnosť a hriešnosť vylučujú, aby sme poznali Božiu pravdu vyčerpávajúco. Osvietení Božím Duchom však môžeme poznať Božiu zjavenú pravdu pravdivo. Preto Bibliu treba veriť ako Božím inštrukciám vo všetkom, čo učí. Bibliu treba poslúchať ako Boží príkaz vo všetkom, čo požaduje. Bibliu treba dôverovať ako Božiemu záväzku vo všetkom, čo sľubuje.

Sme presvedčení, že služba výkladového zvestovania Biblie je primárnym nástrojom, ktorým Boh vedie cirkve od povrchnosti do hĺbky a od naivnosti k dospelosti v Kristovi. Preto chceme povzbudzovať všetkých k novej nádeji a k presvedčivej radosi. Tá spočíva na zaslúbeniach, ktoré nám sprostredkoval jedine Ježiš Kristus, ktoré sme dostali jedine z milosti a prijímame ich jedine vierou.

Úlohou biblickej kázne je nielen osloviť myseľ, ale pohnúť srdce poslucháčov. A práve to sa stalo 4. 4. 2014, keď sme so zatajeným dychom počúvali zachrípnutý hlas kazateľa. Dával nám totiž nahliadnúť do najhroznejšej, ale zároveň pre nás najblahodarnejšej agónie, ktorá sa odohrala medzi Božím Synom a jeho Otcom pre našu večnú záchranu. Ja som túto kázeň odvtedy počúval viackrát a s neskrývaným nadšením i modlitbou.

Tolle et lege – vezmi a čítaj!

Ján Henzel, predseda Rady Cirkvi bratskej

BOŽIA AGÓNIA

RASTISLAV BETINA

(Autor je kazateľom Cirkvi bratskej v Košiciach.)

Vtedy Ježiš prišiel s nimi na miesto, ktoré sa volá Getsemani, a povedal učeníkom: Sadnite si, kým odídem tamto a pomodlím sa. Vzal so sebou Petra i dvoch Zebedejových synov a začal počítvať zármatok a úzkosť. Vtedy im povedal: Moja duša je smutná až na smrť. Zostaňte tu a bďte so mnou. Trochu poodišiel, padol na tvár a modlil sa: Otče môj, ak je možné, nech ma minie tento kalich. No nie ako ja chcem, ale ako ty. Keď sa vrátil k učeníkom, našiel ich spať. Povedal teda Petrovi: To ste nemohli ani hodinu so mnou bedliť? Bedlite a modlite sa, aby ste neupadli do pokušenia. Duch je síce ochotný, ale telo slabé. Odišiel druhý raz a modlil sa: Otče môj, ak ma tento kalich nemôže minúť a musím ho vypiť, nech sa stane tvoja vôľa! Keď sa vrátil, zasa ich našiel spať, lebo sa im oči zatvárali od únavy. A tak ich nechal, znova odišiel a tretí raz sa modlil tými istými slovami. Potom sa vrátil k učeníkom a povedal im: Teraz už spíte a odpočívajte! Hľa, priblížila sa hodina a Syn človeka je vydaný do rúk hriešnikov. Vstaňte, podme! Hľa, priblížil sa môj zradca. (Mt 26, 36–46)

Keď vojdeme do miestnosti, v ktorej sa niekto modlí, tak stíchne a chodíme okolo neho po špičkách. Ale keď vojdeme do záhrady, v ktorej sa modlí Ježiš, tak nestačí len stíchnuť a chodiť po špičkách. Tu musíme vyzuť svoju obuv, lebo zem, na ktorej spolu s jeho učeníkmi v Getsemane stojíme, je svätá. Nikdy predtým a už nikdy potom nebolo nebo a zem svedkom takého zápasu a takej modlitby, ako práve tu. Právý Boh a právý človek v osobe Ježiša Krista leží na zemi a v smrteľnej úzkosti sa potí krvavým potom.

Tento zápas sa odohral pred prázdnyimi tribúnami, s vylúčením divákov. Len trom vyvoleným sa ušlo miesto v Ježišovej blízkosti. My ostatní sme boli pozvaní až dodatočne, keď už bolo po všetkom. A predsa

- aj s odstupom času - môžeme so zatajeným dychom sledovať drámu, ktorá sa síce odohrala bez nás, ale v ktorej išlo aj o nás. Tak sa teda dobre pozerajme.

Ježiš, ktorý sa modlí

Začnime najprv pohľadom na toho, ktorý sa modlí - na Ježiša. Ak je niečo, čo v tomto príbehu priam bije do očí, tak je to kontrast medzi Ježišom, ako ho poznáme z evanjelií až doteraz, a Ježišom, ako ho vidíme teraz. Predtým ho vidíme, ako s neotrasiteľným pokojom a odvahou kráča v ústrety svojej smrti. Opakovane o nej hovorí s učeníkmi, opakovane im pripomína, že musí zomrieť. Oni sú predesení, ale on nie. Ale tu, v Getsemane, je zrazu všetko inak. Teraz je predesený aj on. Doľahla na neho taká úzkosť - taká hrôza, že sa celý chveje od strachu. Kedy predtým sme videli Ježiša báť sa? Na mori uprostred búrky, keď išlo o život, si pokojne spí. Ale tu je plný úzkosti a strachu. Ten, ktorý neraz karhal učeníkov: „Čo sa bojíte, ľudia malej viery,“ teraz sám prepadá strachu, hrôze a úzkosti. Takej úzkosti, že prosí svojich učeníkov: „Bďte so mnou!“ Prosí o pomoc tých, ktorí boli doteraz vo všetkom odkázaní na jeho pomoc. Neuveriteľné! Nepochopiteľné! Jednoducho Ježiša nespoznávame. Čo sa to s ním deje?

Evanjelista Lukáš jeho zápas opisuje slovom *agónia*. Agónia označuje smrteľný zápas, skonávanie. Ale Ježiš predsa ešte neskonáva. Napriek tomu on už tu vedie zápas so smrťou, ktorá príde až o hodiny neskôr. Ako je to možné? Kde vidí tú smrť? Vidí ju na dne kalicha, ktorý mu v záhrade podáva jeho Otec. Kalich sa v Staršej zmluve opakovane spomína ako obraz Božieho súdu. Keď zlo, bezbožnosť a bezprávie dosiahlo určitú hranicu, Boh - obrazne povedané - naplnil kalich svojho súdu svojim hnevom a trestom a dal ho vypiť vinným, aby potrestal ich hriech. Lenže teraz Otec berie kalich svojho súdu a podáva ho tomu jedinému nevinnému so slovami: „Vezmi a pi!“ Keď Syn nazrie do kalicha, jeho čistá svätá duša sa začne chvieť od hrôzy a od zdesenia. Pretože tento kalich je až po okraj naplnený Božím súdom a trestom za hriechy sveta. Boh berie hriechy ľudí všetkých čias, berie hriechy generácií minulých, prítomných i budúcich. Berie hriechy, ktoré sa už stali i hriechy, ktoré sa ešte len stanú. Boh berie i každý tvoj i môj hriech. Nevynechá ani jeden z nich. A tak sa všetky hriechy stávajú predmetom Božieho súdu.

Výsledkom tohto súdu je kalich, do ktorého Boh vkladá trest za hriech sveta. A tým trestom je smrť. Nie fyzická smrť. Veď kofkí v dejinách išli v ústrety svojej smrti vo vztyčenou hlavou, bez strachu a bez obáv! Tým trestom je duchovná smrť. To desivé oddelenie a odlúčenie od Boha. To strašné zavrnutie, ba priam vyvrhnutie do tmy prekliatia, zlorečenia, v ktorom Ježiš okúsi peklo za človeka. V ktorom Ježiš zomrie smrťou miliónov a miliónov ľudí.

Kalich, ktorý Otec podáva Synovi, znamená, že všetka neprávosť, bezbožnosť, každá pýcha, klamstvo, lakomstvo, každé smilstvo a rúhanie, všetka porušenosť sveta má byť pripísaná jemu. Strašné, desivé, nepredstaviteľné pre toho, kto nepoznal hriech! Moje hriechy sa majú stať jeho hriechmi. Všetka špina, zloba,

neprávosť môjho života sa má stať jeho špinou, jeho zlobou, jeho neprávosťou. A s mojím hriechom má na seba vziať i môj trest. Moje odsúdenie sa má stať jeho odsúdením. Moje zavrnutie sa má stať jeho zavrnutím. Moje prekliatie sa má stať jeho prekliatím. Nevinný má zomrieť ako vinný. Spravodlivý má zomrieť ako nespravodlivý, zlorečený. Ten, ktorý je jedno s Otcom od večnosti, má zomrieť ako oddelený, opustený, zavrnutý svojim Otcom. Preto tá smrteľná úzkosť, preto tá hrôza. Preto ten strach. A z tejto úzkosti Syna sa rodí jeho prosba: „Môj Otče, ak je to možné, nech odíde odo mňa tento kalich.“ Tu Syn zápasí s Otcom o to, či niet inej cesty, ako spasí človeka, len za cenu kríža. Ježiš na chvíľu preruší svoj rozhovor s Otcom a odchádza k učeníkom. Vo vzduchu však visí nezodpovedaná otázka: Je možné, aby odišiel od neho kalich utrpenia? Vari existuje iná cesta tvojej i mojej záchran, než cesta kríža? Aká bude Otcova odpoveď? Tú sa dozvedáme vo chvíli, keď sa Ježiš opäť vracia na miesto modlitby. Nebo mlčí. Otec mlčí. A tak otázka „Ak je to možné,“ je zodpovedaná: Nie, nie je to možné. Ani všemohúci Otec nepozná inú cestu záchran človeka - len cestu kríža.

A čo Ježiš? Aká bude jeho odpoveď? Veď od nej závisí teraz všetko - moja spása, tvoja spása, moje odpustenie, tvoje odpustenie, moja večnosť, tvoja večnosť. Aká bude Synova odpoveď na Otcovo mlčanie? „Otče, nech sa stane tvoja vôľa.“ Otcova svätá vôľa sa tu stretáva so Synovou svätou poslušnosťou, ktorá je poslušnosťou až po smrť. A to po smrť kríža. A keď to isté Syn zopakuje i druhýkrát: „Nie moja, ale tvoja vôľa nech sa stane,“ my si môžeme s úľavou vydýchnuť, lebo môžeme s istotou vedieť: Naša spása - moja i tvoja spása - je v dobrých rukách, v tých najlepších. Ježiš už necúvne. Nezuteká z boja. Naopak, sám ide v ústrety svojmu zradcovi, svojim nepriateľom. Ale v ruke už nesie kalich - ten strašný kalich súdu a utrpenia, aby ho na kríži vypil až do dna, ktoré sa pre neho stane dnom úplného zavrnutia. A z tohto dna zaznie ten najdesivejší výkrik, aký kedy nebo i zem počuli: „Môj Bože, môj Bože, prečo si ma opustil!“ Ježiš vypije kalich utrpenia, aby sa tak raz a navždy stal nielen Priateľom hriešnikov, ale i Spasiteľom hriešnikov.

Otec, ku ktorému sa modlí

Ježiš sa modlí. Pozrime sa teraz na toho, ku komu sa modlí. Tento zápas v Getsemane vrhá svetlo nielen na Ježiša, ktorý sa modlí, ale aj na Otca, ku ktorému sa modlí. Kto je vlastne tento Otec, ktorého Ježiš oslovuje „Môj Otče“?

Je to Otec, ktorý počas Ježišovho života opakovane hovorí: „Toto je ten môj milovaný Syn.“ Je to Otec, o ktorom Ježiš opakovane hovorí: „Otec miluje svojho Syna a všetko dal do jeho rúk.“ A tu zrazu vidíme, že tento milujúci Otec podáva svojmu milovanému Synovi do rúk kalich utrpenia. To však potom znamená, že to nebudú Židia ani Rimania, že to nebudú židovskí kňazi ani rímsky Pilát, ktorí povedú Ježiša na smrť. To Otec vedie Syna na popravisko. To milujúci Otec vedie milovaného Syna na kríž. Tu začíname aspoň trochu rozumieť, čo to znamená, keď evanjelista Ján hovorí: „Boh tak miloval svet, že dal svojho jednorode-

ného Syna.“ Čo to znamená, že ho dal? Znamená to, že ho vydal. Vydal na smrť. Že Otec neušetril ani svojho jediného Syna. Dokonca sa dá povedať, že ho celý čas šetril práve pre túto chvíľu. Spomeňte si, koľkokrát chcel človek siahnuť na Ježišov život. Už pri jeho narodení musí Jozef s Máriou a malým Ježišom utekať pred Herodesom. Otec ho od narodenia chráni – lenže nie pred krížom, ale pre kríž. Otec ho šetrí pre túto chvíľu, aby ho neušetril hodiny utrpenia a smrti. Ale prečo to robí? Keď sa Otec má rozhodnúť, koho ušetriť, či nás ušetrí večného zahynutia, alebo svojho Syna ušetrí cesty kríža, tak sa rozhodne ušetriť nás a neušetrí svojho Syna. Otec vo svojej láske k nám ide tak ďaleko, že ide sám proti sebe, proti svojmu vlastnému srdcu. Ide proti svojej láske k Synovi, keď obetuje Syna miesto nás.

V Getsemane vidíme smrteľnú úzkosť Syna, ale za ňou je skrytá i rovnako veľká bolesť Otca, ktorý musí povedať „nie“ prosbe milovaného Syna. A to je prekvapujúce. Ved' či sám Ježiš nepovedal: „Môj Otec ma vždy vypočuje“? Ale tu ho nevy počul. Jediná prosba Syna, ktorá nebola vypočutá. Aj Ježiš vie, čo je to nebyť vypočutý. Aj on vie, aké to je, keď nebo mlčí. Aby Otec mohol povedať svoje áno nám, musí povedať svoje nie Synovi. Aby mohol povedať áno našej spásy, musí povedať nie Synovej prosbe. Ale keď Otec hovorí nie Synovi, to hovorí nie i sám sebe, svojej láske k Synovi. Otec musí byť tvrdý, neoblomný voči sebe, aby mohol byť milujúci voči nám.

Keď Ježiš v závere hovorí: „Syn človeka je vydaný do rúk hriechnikov,“ my už vieme svoje. To nie je ruka zradcu, ani ruka nepriateľov. To je ruka milujúceho Otca, ktorá vedie Syna na popravisť. To Otec vydal svojho Syna do rúk hriechnikov. To Otec dáva Synovi vypíť kalich utrpenia a zavrhnutia, aby ho nemusel dať vypíť nám.

Pred mnohými rokmi iný otec viedol svojho syna na smrť. Abrahám s nožom v ruke a Izák s drevom na pleci idú na obetný vrch Mórija. Ale vo chvíli, keď otec stojí nad synom so zdvihnutou rukou s nožom, zaznie hlas z neba: „Zadrž!“ A miesto Izáka Abrahám obetuje baránka, ktorého vo viere videl, keď povedal: „Hospodín opatrí.“ Ale keď nebeský Otec vedie svojho Syna na smrť, tu už nezaznie to vyslobodzujúce „Zadrž!“ Tu už Otec nemá pripravenú náhradu za Syna, lebo Syn je tou náhradou. On je tým Baránkom Božím, ktorého Hospodín opatrí, aby bol obetovaný za nás.

Učeníci, ktorí sa nevládku modliť

Pozrime sa na Ježišov zápas ešte z pohľadu jeho učeníkov – tých, ktorí sa nevládku modliť. Prečo ich vôbec Ježiš berie so sebou? A prečo práve týchto troch – Petra, Jakuba a Jána? Preto, lebo sú tu potrební svedkovia. Svedkovia čoho? Už dvakrát predtým ich Ježiš vzal so sebou, aby boli svedkami niečoho výnimočného. Prvýkrát ich vzal k mŕtvej Jairovej dcére, aby sa stali svedkami jeho moci, keď ju priviedol späť k životu. Druhýkrát ich vzal na horu premenenia, aby sa stali svedkami jeho slávy, keď im zjavil skrytú slávu Syna Božieho. Ale teraz ich berie so sebou, aby sa stali svedkami jeho smrteľnej úzkosti, v ktorej sa chveje hrôzou a zdesením. Nikdy predtým nevideli svojho Pána báť

sa. Nikdy predtým ich neprosil o pomoc: „Bďte so mnou!“ Nikdy predtým nevideli Ježiša plakať v súkromí. Plakal na verejnosti, keď šlo o druhých. Plakal pri Lazarovom hrobe. Plakal nad nekajúcim Jeruzalemom. Ale nikdy neplakal, keď išlo o neho. Až teraz – tu, v Getsemane, ako to opisuje autor Listu Židom, keď hovorí: „Ježiš v dňoch svojho pozemského života so silným výkrikom a so slzami prednášal prosby tomu, ktorý ho mohol zachrániť od smrti.“ Učeníci sú svedkami slabosti toho, ktorý sa má stať Vykupiteľom sveta. Ale prečo? Keď je slabý, prečo to aspoň neskrýje? Ved' my všetci skrývame svoju slabosť pred druhými. Skrývame svoje slzy, svoj plač, otočíme sa, aby ľudia nevideli našu bolesť. Ježiš sa neotáča. Neskrýva svoje slzy pred učeníkmi. Naopak, on ich berie so sebou práve preto, aby počuli jeho osamelý výkrik zdesenia a hrôzy, ktorý sa ozýval tmavou nocou v Getsemane. A celý svet sa má raz dozvedieť o tomto výkriku. Celý svet má počuť o jeho úzkosti a strachu. Ale prečo – prečo Boh vystavuje slabosť a úzkosť svojho Syna priam do výkladu a hovorí: „Len sa dobre pozrite“?

Keď vidíme Ježiša predtým a potom – pred príchodom do Getsemane a po odchode z Getsemane – čo vidíme? Pred príchodom ho vidíme, s akým pokojom a odvahou kráča v ústrety svojej smrti. Po odchode z Getsemane ho vidíme, s akou nezlomnou silou a statočnosťou znáša všetok posmech, mučenie a nakoniec i ukrižovanie. A tak by sa nám mohlo zdať, že kríž pre neho vlastne ani nebol takou veľkou obeťou. Že ho to až tak veľa nestálo, keď to všetko tak statočne niesol. Ale Getsemane ukazuje opak. Jeho utrpenie predstavuje maximálnu mieru obeť, ktorá ho stála totálne všetko. Bez hrôzy, úzkosti a zápasu, ktorý Ježiš prežil v Getsemane, ani trochu nepochopíme veľkosť obeť, ktorú priniesol na Golgotu. Golgota je nepochopiteľná bez Getsemane. Preto tu boli potrební svedkovia, aby sme sa aj my dozvedeli, koľko stála Ježiša naša spása.

Ale situácia sa tu zvláštne otočí. Traja učeníci idú s Ježišom, aby boli svedkami jeho slabosti, aby ho podpreli v jeho zápase. Výsledkom je však to, že my sme svedkami ich slabosti. Ježiš ich opakovanne nachádza spať, opakovanne ich vyzýva: „Bďte a modlite sa, aby ste nevošli a nepodľahli pokušeniu.“ Akému pokušeniu? No tomu, ktorému už raz Peter podľahol. Keď Ježiš prvýkrát oznámil svoje utrpenie a smrť, Peter hovorí: „Pane, to sa ti nikdy nestane!“ A Ježiš mu hovorí: „Choď za mnou, Satane!“ Chcieť mať Krista bez kríža, i kresťanstvo bez kríža je satanské pokušenie. A tomu-to pokušeniu Peter podľahne znovu, keď prichádza zradca spolu s ozbrojeným zástupom. Peter berie do ruky meč a preleje krv nepriateľa. A znovu musí počuť karhanie svojho Pána: „Vráť svoj meč na jeho miesto, lebo kto mečom bojuje, mečom i zahynie.“

V Getsemane Ježiš berie do rúk kalich, aby ním vybojoval ten najväčší boj a dosiahol to najväčšie víťazstvo. Lebo v Božom kráľovstve sa víťazstvá dosahujú len mocou kalicha, mocou sebaobetujúcej sa lásky, ktorá je ochotná preliať i vlastnú krv. Peter však berie do rúk meč, aby ním bojoval a preliel cudziu krv. Takto zlyháva ten, ktorý nedokáže ani hodinu bdiť so svojim Pánom. Nie, ani jeho najbližší, ani učeníci nevládku pomôcť svojmu Pánovi. Oni ho v tom zápase

nechávajú úplne, ale úplne samého. Hoci Ježiš berie učeníkov so sebou, v skutočnosti zostáva sám. Sám na cestu kríža. Sám na kalich utrpenia.

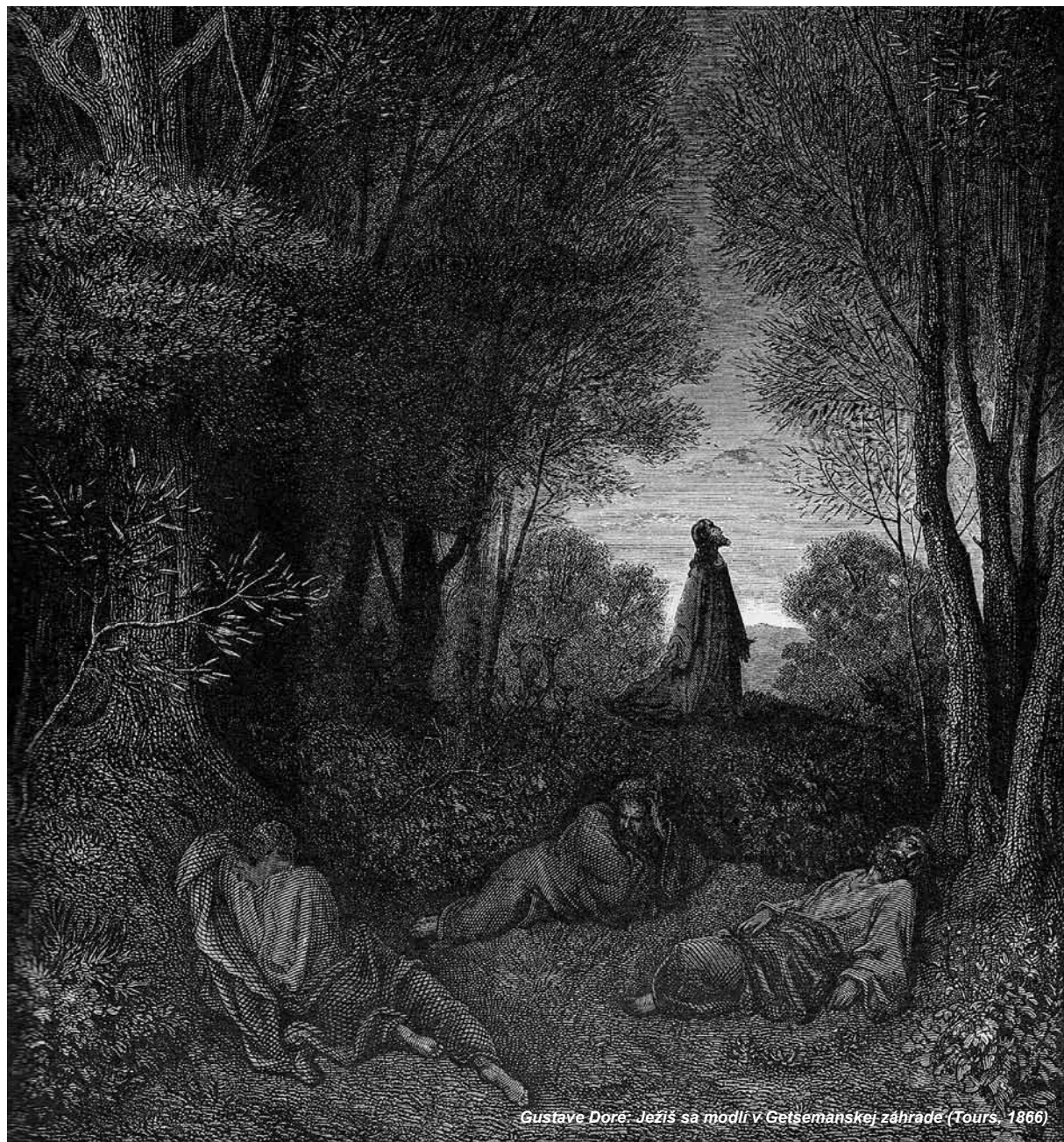
Ale inak to vlastne ani nemôže byť. Tento zápas musí Ježiš vybojovať sám za všetkých, aby ho vybojoval sám pre všetkých – aj pre svojich učeníkov. Lebo nikto iný nemôže vybojovať spásu pre nás, jedine on sám.

A tak Ježišova cesta vedie do čoraz väčšej samoty. Ako prvé ho opustili zástupy. O chvíľu ho opustia i jeho učeníci. Tí najbližší. A v hodine smrti, v tej najťažšej hodine utrpenia, bude opustený i vlastným Otcom, aby nikto z nás už nemusel byť taký sám, opustený nielen ľuďmi, ale i Bohom.

Keď teda Ježiš na konci hovorí učeníkom: „Vstaňte, poďte,“ my už vieme, čo bude nasledovať. Že na kon-

ci cesty, ktorou kráča Ježiš, stojí kríž, na ktorom on vypije kalich súdu až do dna. Aby nám mohol podať iný kalich – kalich spásy, ktorý je až po okraj naplnený milosťou, láskou, odpustením. A keď budeme najbližšie držať tento kalich spásy vo svojich rukách, tak si pripomeňme, aká veľká musela byť naša vina, keď stála Ježiša smrť. A aká veľká musela byť Božia láska, ktorá neušetrila Syna, aby ušetrila nás. A ten, kto toto spoznal, vie, že preňho existuje už len jedna cesta: keď On z lásky zomrel za mňa, tak ja chcem z vďačnosti žiť pre neho. Amen. ■

(Kázeň vyšla aj samostatne vo vydavateľstve Media Svatava nákladom Jána Henžela.)

Gustave Doré: Ježiš sa modlí v Getsemanskej záhrade (Tours, 1866)

Raz teba, Pane, v putách viedli

Podľa Miroslava Heryána voľne Jana Nagajová

S použitím hudobného motívu
Basiley Schlinkovej Ivan Valenta

1. Raz te - ba, Pa - ne, v pu - tách vied - li tmou,
2. Kríž vzal si za mňa, svä - tý Bo - ží Syn,
3. Ty si bol za mňa na smrť ra - ne - ný,

tak a - ko ve - dú ťaž - kých zlo - čin - cov;
aj straš - nú han - bu, špi - nu mo - jich vín.
len pre - to smiem byť s Bo - hom zmie - re - ný.

a tvo - ji ver - ní v stra - chu u - tiek - li,
Znie mi tvoj vý - krik veľ - kej bo - les - ti:
Kto i - ný dá mi viac, než dá - vaš ty,

len an - jel s te - bou zdie - ľal ú - del zlý.
Môj Bo - že, pre - čo si ma o - pus - til?
keď prí - dem s vie - rou pod kríž Gol - ga - ty?

Veľká noc hovorí o základoch našej viery: o zástupnej smrti Pána Ježiša a o jeho vzkriesení. Predkladáme vám dve piesne, v ktorých môžeme vyjadriť spevom vďaku za to, čo on kvôli nám vytrpel a čo pre nás jeho zmŕtvychvstanie znamená.

Ako vznikli tieto piesne?

Pri prvej z nich – Raz teba, Pane, v putách viedli – sme vychádzali z krátkej piesne, uvedenej v novom Kresťanskom kancionáli (č. 144), ktorá mala 5 dvojriadkových slôh. Melódiu zložila zakladateľka darmstadského Evanjelického Máriinho sesterstva Matka Basilea Schlink (1904–2001). Skladala sa z dvoch podobných, takmer rovnakých motívov, ktoré sa líšili len tým, že prvý bol otvorený (ako otázka) a druhý bol akoby odpoveď. Pri takýchto krátkych popevkoch ich stálym opakovaním v ďalších slohách vzniká nežiaduci melodický stereotyp, ktorému chýba nejaké kontrastné

pokračovanie. (Pre lepšie pochopenie si pomôžeme príkladom: asi podobne stereotypne by vyzerala u nás všeobecne známa pieseň Kráľu nebies, keby sme z nej spievali stále len prvú polovicu melódie bez jej ďalšieho pokračovania druhou polovicou.)

Výslednú podobu sme napokon riešili tak, že sme k pôvodnej melódii prikomponovali druhú, novú kontrastnú časť a namiesto piatich krátkych českých slôh sme pôvodný Heryánov text parafrázovali do podoby troch dlhších – tak, ako si vyžiadala predĺžená melódia.

Autorom hudby druhej piesne – *Pán Ježiš vstal* – je Melchior Vulpus (1570–1615). Možno viacerým z vás nie je neznáma, poznáte ju so slovami *Našiel som sviecu v časoch tmy*. Na základe pripomienky zbormajstra CB Bohumila Kejřa, že táto melódia je v kresťanskom prostredí tradične spojená s témou vzkriesenia, napísala Jana Nagajová nový text s veľkonočným posolstvom.

Za SPS Ivan Valenta a Jana Nagajová

Pán Ježiš vstal

Jana Nagajová

Melchior Vulpus

1. Pán Je - žiš vstal, hrob prázd - ny je! Smr - ti sa báť už
 2. Po smr - ti sláv - ne vzkrie - se - nie, po no - ci rá - no
 3. Do - ko - na - né je spa - se - nie, k Ot - co - vi prí - stup

ne - má - me.
 ne - del' - né. Chvá - lo - spev náš - mu Bo - hu znie:
 voľ - ný je.

Ha - le - lu - ja, ha - le - lu - ja, ha - le - lu - ja!

Jedna z vecí, čo nám v kuse dokola niekto ponúka v súvislosti s Bibliou, sú vzory. Sú nimi jednoducho ľudia, ktorí mali inšpiratívny život a z ktorých si môžeme vziať príklad. Ale pravdou je, že v Biblii sú postavy, ktoré ako potenciálne vzory príliš nepôsobia. Niežeby to boli zlí hrdinovia, nemravní, bezcharakterní – skôr naopak. Sú zbožní a vo svojej viere sú tak ďaleko, až máme pocit, že my nemáme šancu a ani náhodou netušíme, čo by sme si od nich do nášho obvyčajného života mohli vziať.

Hovorím „do obvyčajného života“, lebo napríklad popri pobyte na púšti, jedení divných vecí a krstení samotného Ježiša väčšina našich životov a dní vyznie príliš obvyčajne. Áno, hovorím o Jánovi Krstiteľovi. Z použitia Jána ako vzoru som zaznamenala len veľmi málo. Skôr akési chabé pokusy, keď občas niekto zacitoval: „On musí rásť a ja sa umenšovať“ – a to je všetko. Ďalej tma. S Jánom si nevieme veľmi poradiť.

Ja som však presvedčená, že Ján nám toho môže ponúknuť oveľa viac! Viac, ako sa nám môže na prvý pohľad zdať. Má potenciál urobiť aj naše životy – náš pôstny čas – trocha viac netradičným a zmysluplným, menej nudným a ošúchaným.

JÁN KRSTITEĽ AKO PÔSTNY MOTIVAČNÝ TRÉNER

ZUZANA BIELENÁ

Prorocť

Začnem jeho narodením. Zachariáš si myslel, že to s Alžbetou a ich čakaním na potomka už dávno zabali. Ale Niekto „hore“ mal úplne iný názor. Tiež sa mi páči moment „vykoloajenia“, s ktorým ľudia okolo nich počúvali informáciu, v akom veku sa Alžbeta stane matkou!

A teraz si to vezmime osobne. Rozmýšľali ste nad tým, prečo ste na svete? Ste očakávané dieťa, alebo skôr nečakané prekvapenie? Prečo Boh chcel, aby ste zaujali svoje miesto? Ako vás vítali? Viete, kto sa za vás modlil ešte skôr, ako ste sa narodili? Poznate svoju rodinu z hľadiska duchovného dedičstva? Čo zažívali, čo prekonávali? Ako im Boh pomáhal, aké sú ich príbehy? A ako sa ich skúsenosť preliala do vášho života, vašej viery? Aké slová zazneli napríklad pri vašom krste alebo aký konfirmačný verš ste počuli, keď ste dostávali požehnanie? V sprievode akých slov ste vstúpili do manželstva?

Ja si totiž nemyslím, že len pár ľuďom venuje Boh takú pozornosť ako Jánovi. Som presvedčená, že ju venuje všetkým rovnako. Sme perfektne naplánovaní – a aj to, že nás možno neplánovali ľudia, ešte neznamená, že nás neplánoval Boh. Nájdite niečo, čo je pre vás jedinečné, čo menilo váš život a čo má potenciál meniť ho ďalej... pýtajte sa a hľadajte.

Priamosť, otvorenosť, jednoznačnosť

Keď Ján začal verejne kázať, nevolil „klasický postup“. Pod týmto pojmom myslím to, čo je pre nás časté.

Čaká sa od nás, že mladší budú úctiví k starším bez ohľadu na ich názory, život, charakter, čokoľvek – len kvôli tomu, že sú starší. Alebo takisto postavenie či peniaze. Strela som pár bohatých ľudí, ktorým nikto nehovoril nič priamo a jasne, ale namiesto toho ich všetci obchádzali ako maľované vajíčko. A som presvedčená, že je to skôr na škodu. Prečo? Lebo vidím Jána a vidím, ako to on robil inak.

Od farizejov až po prostitútky, pre všetkých mal rovnakú správu. Ľudia si často myslia, že k ľuďom sa treba správať inak, podľa všetkých spomínaných atribútov, a ešte to prezentujú ako úctu, ale s tým nemôžem súhlasiť. Ak by bol takýto Ján, znamenalo by to, že duchovné authority, čo ho vyhľadali na púšti, by nepočuli kompletnú zvesť. A to by bola škoda. Viem, veci o „sekere priloženej ku koreňu“ a „vretenicom plemene“ by sa dali povedať aj miernejšie. Tie reči o tom, ako nemá zmysel, že sú Abrahámovi potomkovia... Ach jaj, to bolo nevhodné! A kruté! Podľa nás. Ale Ján vedel, že niečo iné je podstatné. Chcel, aby si jeho poslucháči uvedomili – dobre uvedomili – o čom hovorí. Aby vnímali vážnosť toho, čo sa deje a čo im Boh ponúka. Áno, jeho prejav nepripomína decentné záhradníčenie, ale bagrovanie. No na druhej strane sa Ján Krstiteľ rozprával s kýmkoľvek. Nikomu nepovedal, že nie je hodný spásy, že nemá právo, že jeho možnosti sú obmedzené. Aj keď mal okolo seba peknú zberbu! Nerobil rozdiely medzi majetnými a chudobnými, medzi vplyvnými ľuďmi a medzi tými, ktorí spľývali s davom. Rovnako ostrý aj rovnako otvorený bol ku všetkým.

Nenanucovanie

Ešte som nespomenula, kde Ján Krstiteľ pôsobil. Predpokladám, že chcel, aby ho bolo počuť, a z tohto pohľadu si nevybral to najlepšie miesto. Čo by na to povedali jeho mediálni poradcovia, ak by teda nejakých mal? Keď v dnešnej spoločnosti niekto chce, aby ho počuli, hľadá priestor v médiách a široké publikum. A navyše, ešte skôr, ako začne hovoriť, strhne na seba trochu pozornosti. Ale Ján? Ten sa odsťahoval na púšť. A aha - tí, čo ho chceli počúvať, si ho aj tak našli! Toto nie je výzva, aby sme sa niekam schovali. Toto je povzbudenie. Totiž nie všetci majú v povahe schopnosť oslovovať ľudí na ulici alebo spontánne rozprávať o svojej viere. Mnohí sa to vedia naučiť, ale pre niektorých to stále bude niečo neprirodzené, nanútené. A práve pre tých ľudí, čo sa nevedia len tak podeliť o svoju vieru - nevedia, ako hovoriť o Bohu v rodine a strhávanie pozornosti na seba tiež nie je ich šálka kávy - je Ján výborný príklad.

Ján je „odlud“, povedali by sme. Káže na púšti, a to sa nám na prvý pohľad zdá rovnako efektívne, ako kázať kostiam na cintoríne. Ale v evanjeliách ho predsa len vidíme obklopeného davmi! Ako si teda pritiahol ľudí? Podľa Jánovho príkladu odporúčam: ak chcete zapáliť iných, musíte najprv horieť vy sami. Kontrolujte svoj vlastný plameň. Neriešte, ako pôsobíte na iných, riešte svoju vieru. Veď logicky - plameň je horľavý sám od seba, netreba ho povzbudzovať, motivovať, nič podobné. Plameňu stačí, aby horel. A vtedy zapáli všetko, čo je v jeho dosahu. A ako riešiť plameň viery? Spýtajte sa Boha, aby vám ukázal vaše medzery. Alebo, ak máte odvahy viac, spýtajte sa svojej rodiny (pre mnohých ľudí je to ten ťažší spôsob, ako sa pýtať Boha). Odložte svoj pocit dokonalosti a neomylnosti a uvažujte, ako vaša viera pôsobí na iných. Ak máte napríklad dospelé deti, čo chodia do kostola tak nanajvýš na Štedrý večer, netvárite sa, že je to vina vašich záŕov, neviest, náročných šéfov v práci, lesných škriatok a podobne (spytovanie svedomia a branie zodpovednosti je lepší prístup).

Robte to ako Ján Krstiteľ. Nikomu nevnucujte vlastné názory, ale na druhej strane ich ani neskrývajte. Buďte pripravení hovoriť. Teda, povedzte, čomu veríte. Nejde o slová, len buďte sami sebou ako Ján. Úprimne a v láske.

Odriekanie

Na začiatku som písala o tom, aké ťažké je pre nás napodobňovať niektoré vzory. Jánovo obliekanie a stravovanie je úplne ukážkový príklad! Tento svojrázny priamy kazateľ jedol kobyľky a poľný med. Na seba mal šaty zo srsti tiav (ak si dobre spomínam, tieto zvieratá dosť smrdia) a zaklincoval to koženým opaskom. Toto nemáme napodobňovať ani náhodou! Nejde totiž o to, čo konkrétne Ján jedol alebo ako sa obliekal - ide o striedmosť.

Zabudli sme na odriekanie - sme takí slobodní, že sa ničoho nechceme vzdať. Práve naopak - hľadáme nové a nové možnosti, rušíme obmedzenia, pravidlá, hranice... a na konci stojíme s prázdnyimi rukami. Lebo máme všetko, čo sme kedy chceli, ale v skutočnosti nemáme

nič. Práve pre to všetko striedmosť odporúčam ešte viac. Aspoň počas pôstu. Nič veľké na úvod netreba, stačia jednoduché veci. Odrieknuť si kávu alebo aspoň cukor v nej. Vzdať sa počas pôstu akýchkoľvek nákupov šiat. Prestať chodiť na pivo alebo ho vymeniť za niečo nealkoholické (veď ak nákupy, tak aj pivo!) Prestať hrať akékoľvek počítačové hry. Nechodiť nakupovať v nedeľu. Prestať pozeráť televízor, alebo ho obmedziť na hodinu denne. Či ďalšia veľká výzva - počas pôstu si nekupovať bulvár! (aj keď to by bola múdra duchovná investícia po celý rok).

Čo poviete? Dokázali by ste to? Nie preto, aby ste si urobili život viac obmedzeným, ale naopak - aby ste si rozšírili možnosti! Keď si svoj čas a pozornosť nebudete zahltovať niečím z vyššie vymenovaných možností, uvidíte mnohé iné. A navyše: to, čo máte, si viac užijete. Stavím sa, že Ján Krstiteľ si tie kobyľky vedel poriadne vychutnať, a o poľnom mede vedel viac, ako my všetci dokopy! To je moja osobná skúsenosť - vďaka potravinovým alergiám mám jedálny lístok dosť obmedzený, no napriek tomu (alebo asi práve preto) mi raz jedna priateľka povedala, že nepoznám nikoho, kto si jedlo užíva tak, ako ja. (smiech)

Centrum sily

A konečne sa dostávam k citátu Jána Krstiteľa „*On musí rásť a ja sa umenšovať*“. Väčšinou všetci jasne rozumejú, prečo je egoizmus zlý. Nebrať ohľad na nikoho, len sami na seba, nie je nič, s čím sa chceme chváliť. Ale je rovnako zlé postaviť do centra svojho života iných ľudí.

Lebo ak všetko podriadite manželovi/manželke, deťom alebo komukoľvek inému, ste rovnako mimo, ako pri egoizme - vlastne ešte horšie. A to z dvoch dôvodov: ak vyvyšujete ľudí, dávate ich na miesto patriace Bohu, a to sa s prvým Božím prikázaním nezhoduje. A po druhé: takto ešte škodíte aj im. Myslia si, že od vás môžu čakať pomoc za každých okolností - že vy ste tu na to, aby ste im poskytovali servis, a berú to ako samozrejmosť. Ak im dovoľíte, aby si na to zvykli, možno do konca svojho života neprídu na to, že nie sú stredobodom vesmíru... ale že ním je Nikto úplne iný.

Prvé miesto v našom živote patrí Bohu. A ak sa váš život točí okolo iných ľudí, neschovávajú sa za slovo služba. Na službe nie je nič zlé, ak s ňou nepreháňate. Napríklad v prírode sa matka stará o mláďatá, len kým nie sú dospelé; ľudské „mláďatá“ si však mnohokrát nechávajú svojou mamičkou žehliť košeľe ešte aj desať rokov po vysokej...

Niektoré vzory správania je načase prehodnotiť. Skúste to ako Ján Krstiteľ. On musí rásť. Kristus. On musí rásť a ja sa umenšovať. Nie stratíť sa, ale využiť svoj život na niečo zmysluplné. Byť súčasťou veľkých vecí.

Tak výnimočných a tak veľkých - ohromných, že sa náš život bude popritom zdať len veľmi maličkým. Nie preto, že by sme sa stratili. Ale preto, že sme súčasťou „veľkej partie“. Myslím, že sa jej hovorí spoločenstvo svätých a členstvo v tomto klube presahuje dokonca aj hranice smrti. ■

PODSTATA POSOLSTVA

KATE ROBERTSOVÁ
Foto: TAKASHI FUKUDA
A HEATHER PUBOLS (č. 3)

Japonsko

Chlapec v Japonsku zapol svoje krátkovlnné rádio a miestnosť zaplavil zvuk cudzích jazykov. Kórejščina, čínština, ruština – pre neho to všetko bola hudba. Prvá kniha, ktorú si kedy kúpil, bol ohromný slovník plný čínskych znakov. Čítal ho pre zábavu, lámajúc si hlavu nad významom znakov. Miloval rozmýšľanie o ľuďoch a kultúrach, ukrytých v slovách, ktorým nerozumel. Často sedával vedľa rádia a počúval príbehy o kresťanoch z celého sveta, ktoré prúdili do jeho obývačky, – tentokrát v japončine, jeho vlastnom jazyku. Takashi Fukuda časom tie mená a príbehy zabudol, ale navždy si zapamätal jeden verš z Božieho slova. Bolo to Jánovo evanjelium 12, 24: „*Amen, amen, hovorím vám: Ak pšeničné zrno, ktoré padne do zeme, neodumrie, zostane samo. Ale ak odumrie, prinesie veľkú úrodu.*“

Na strednej škole Takashi navštevoval kresťanskú skupinu a Božie slovo sa zakorenilo. Kúpil si Bibliu a začal čítať Matúšovo evanjelium. „Prišiel som k 23. kapitole, k 27. veršu, ktorý hovorí: ‘Podobáte sa obieleným hrobom, ktoré sa zvonku zdajú pekné, ale vnútri sú plné umrlčích kostí.’ Pomyslel som si: ‘Toto som ja!’ Čítal som, ako Ježiš zomrel na kríži a opäť vstal. Bolo jasné, že zomrel za mňa. Bolo 4. júna 1962.“

1968 – Takashi Fukuda (v strede vpravo) stojí s mladými ľuďmi z Japonska a Johnom McIntoshom (v strede naľavo)

Položenie základov

O pár rokov neskôr listoval Takashi v japonskom výtlačku Reader's Digest. Všimol si článok s názvom „Už len dvetisíc jazykov,“ – príbeh o amerických misionároch, žijúcich v amazonskom dažďovom pralesi.

„Jazyk, vzdelávanie a evanjelizovanie – ‘Wow!’ – povedal som si. ‘Práve tieto tri!’ Tri veci, ktoré ma najviac zaujímali, boli v tejto práci. Bol som taký nadšený, že som napísal do Wycliffe USA.“

Takashi študoval svoj anglicko-japonský slovník, aby si poprekladal korešpondenciu od Wycliffe USA. Chcel sa podeliť o to, čo sa z nej dozvedel. Pomocou svojej kamarátky, budúcej manželky Aiko, vytlačil informačný hárok o prekladaní Biblie. Vytlačili a rozoslali tristo kópií.

Jedna kópia si našla cestu cez celú krajinu k Timovi Tobovi, mladému mužovi, ktorý sníval o preklade Biblie. Tim napísal Takashimu a v roku 1966 spolu vytvorili Japonské spoločenstvo prekladu Biblie. Keď Takashi počul o príchode člena správnej rady americkej organizácie Wycliffe spolu s Billym Grahamom na evanjelizáciu do Japonska, zodvihol telefón. „Nebol som nikto, len vysokoškolák. Člen správnej rady bol zaneprázdnený koordinovaním evanjelizácie, ale dal mi 15 minút. Povedal som mu o ľuďoch v Japonsku, ktorí sa zaujímajú o prekladanie Biblie.“

Člen správnej rady sa vrátil do USA, kde hovoril o mladých japonských kresťanoch. Keď to počul John McIntosh, člen Wycliffe USA, rozhodol sa s manželkou zamieriť do Japonska. Stretli sa s japonskými pastormi a pomohli položiť základy pre Wycliffe Japonsko. V roku 1970 sa Tim Toba a jeho manželka Ingrid stali prvými misionármi, vyslanými novou organizáciou. Takashi a Aiko Fukuda ich zakrátko nasledovali.

Posol a posolstvo

Takashi a Aiko sa vzali v roku 1971. Medové týždne strávili v Papue-Novej Guinei, aby zistili, či sa budú spolu dobre cítiť v inej kultúre. Dovolenka bola úspešná a Fukudovci sa pridali k Wycliffe.

Takashi a Aiko Fukuda so svojimi dcérami Keiko a Tomoko v roku 1976 tesne pred cestou na Filipíny

Do roku 1976 mali dve dcéry, Tomoko a Keiko, a úlohu: mali sa zapojiť do Východobontockého projektu na Filipínach a pomáhať rozvinúť preklad Písma do troch navzájom súvisiacich dialektov – Barligu, Liasu a Kadaclanu. Fukudovci žili medzi Kadaclancami.

Takashi, ktorého teraz volajú Fukuda-san, šiel na svoju prvú výpravu do Kadaclanu s Davom Ohlsonom – Američanom, ktorý pracoval na rovnakom projekte. Po lete vrtníkom a jednodňovej túre v horách prišli do oblasti, kde mali Fukudovci žiť.

Na tretí deň po ich príchode sa dedičania zhromaždili, aby sa dohodli, či Fukudovcom umožnia žiť medzi sebou. Kadaclanci poznali amerických misiónárov, ale Fukuda-san bol prvým Japoncom, ktorého stretli od 2. svetovej vojny. Niektorí z Kadaclancov tvrdili, že s Japonskom nemajú uzavretý mier.

„Nemôžeme oddeliť posla od posolstva,“ – uvažuje Fukuda-san. „Aj keď som prišiel robiť preklad Biblie, nemohol som od toho oddeliť svoje japonstvo. Je to súčasť holistickej služby – zmierenie je súčasťou Ježišovho plánu.“

Partnerstvo medzi Fukuda-sanom a Davom malo silný efekt.

„Pýtali sa: ‘Prečo Američan a Japonec spolupracujú? Boli nepriateľmi!’“ Fukuda-san vraví: „Spolupracou s ľuďmi, ktorí pochádzajú z rôznych zázemí, vyjadruje me podstatu posolstva.“

Holistická služba

Fukudovci žili a pracovali medzi Kadaclancami a Barligčanmi dvanásť rokov. Tím dokončil preklady kníh Genesis, Evanjelia podľa Lukáša a množstvo príbehov z evanjelií a zo Starej zmluvy. Vytvorili kresťanský spevník a dokončili slovník.

Fukuda-san hovorí: „Slúžili sme celej komunite prekladáním Biblie, alfabetizáciou a rozvojom komunity. Pracovali sme na preventívnej zdravotnej starostlivosti, príprave letákov a prospektov, spolupracovali sme s ministerstvom zdravotníctva.“

Srdcovou túžbou Fukudu-sana bolo založiť kadaclanskú strednú školu. Existujúce stredné školy boli vzdialené každým smerom na celý deň túry. „Deti si namlátili zásoby ryže na týždeň a potom kráčali do školy,“ – vysvetľuje Fukuda-san. „Videl som, s akou námahou tie malé deti každý týždeň putovali do školy obťažkané ryžou, tak som sa modlil.“

Boh jeho modlitby vypočul. Nieкто z Japonska daroval peniaze, ktoré pomohli vybudovať školu. Filipínska vláda súhlasila s tým, že poskytne učiteľov a v súčasnosti na Kadaclanskej národnej strednej škole zmaturovalo už viac než 700 študentov. Škola nedávno oslávila 25. výročie.

Fukuda-san si pozerá fotografie Kadaclancov a spomína na časy, keď s rodinou žili s ich komunitou

Časť Cirkvi

Fukudovci sa napokon vrátili do Japonska a v období rokov 1994 až 2002 Fukuda-san slúžil ako riaditeľ Wycliffe Japonsko. Jeho úloha každoročne zahŕňala kontakt so stovkami cirkevných zborov.

„Počas posledných 150-tich rokov protestantskej histórie v Japonsku to bolo vždy menej ako jedno percento populácie,“ – hovorí Fukuda-san. „A predseda Wycliffe Japonsko pomohlo zborom zamerať sa na misiu. Vyslali sme okolo 70 pracovníkov za 45 rokov.“

Fukuda-san a jeho manželka Aiko

Nemohli sme začať, nemohli sme prežiť bez toho, aby sme boli skutočnou súčasťou Cirkvi.

Fukuda-san pokračoval v rokoch 2004 až 2012 v službe ako riaditeľ ázijsko-tichooceánskej oblasti pre Wycliffe Global Alliance. Dnes slúži ako duchovný poradca pre vedúci tím Wycliffe Global Alliance. Tiež slúži a káže v zboroch po celom Japonsku.

Fukuda-sanovou túžbou je, ako hovorí, rásť na obraz Ježiša Krista a viesť druhých k vedomej závislosti na Bohu.

Teraz, keď pomáha globálnemu vedeniu, Fukuda-san sa s nimi zdieľa: „Máme veľa programov a podujatí, vieme ich uskutočniť aj dokončiť. Ale otázkou je – bolo to s Ježišovou láskou k zúčastneným a k sebe navzájom?“

Body zlomu

Vo svojich raných dňoch na Filipínach boli Fukudovci jedni z prvých nezápadných misiónárov vo väčšinovo západnej misionárskej kultúre. Fukuda-san túžobne očakával deň, keď bude hnutie prekladania Biblie naozaj multikulturálne.

„Opýtal som sa vedenia: ‘Čo keby nás nebolo len pár – nielen dvaja alebo traja, štyria či piati medzi 4 000... Čo keby sa zapojili aj stovky Aziatov a stovky Afričanov alebo Latinoameričanov?’“

Dnes existuje viac ako tucet ázijských Wycliffe organizácií a viac ako 120 organizácií Wycliffe na celom svete. Väčšina z nich nie je západná.

„Dnes vidíme celú Cirkev zaoberať sa celým svetom, prinášajúc celé evanjelium,“ – hovorí. „Pán Boh spôsobuje toto hnutie... privádza a používa si všetky druhy národov z celej zeme.“

Pri spätnom pohľade na svoj život, sledujúc Božiu ruku počas celých tých rokov, je Fukuda-sanovo potešenie zjavné. „Pánovo vedenie,“ – hovorí, „je také nádherné.“ ■

Fukuda-san stojí v strede zadného radu so skupinou vedúcich organizácie Wycliffe v ázijsko-tichooceánskej oblasti v roku 2008

KDE SÚ APOŠTOLI?

TIBOR MÁHRIK

Pohyb filozofického myslenia býva zaujímavým indikátorom kultúrnych a spoločenských zmien, čo sa odráža aj v živote cirkvi a v jej teologickej reflexii prítomných procesov. Teologická reflexia je veľmi dôležitá pre smerovanie cirkvi a jej pôsobenie v spoločnosti. Otázkou zostáva – aká? Ktorá teologická reflexia? Nie každá teologická reflexia je biblicky ukotvená. Tam zvyčajne veľký problém nemáme, pretože veci sú zjavné a omyl ľahko identifikovateľný. Oveľa väčší problém – paradoxne – nastáva, ak je biblicky ukotvená. Prečo by to mal byť problém? Ak aj reflexia vychádza z Písma, ešte stále to neznamena, že je správna a pravdivá, prečo by sa mala stať normatívnou. Ak totiž Písmo nesprávne interpretuje, potom aj teologická reflexia sa stáva pokriveným teologickým porozumením javov a fenoménov, ktoré reflektuje. Dnes sa pozrieme na niektoré aktuálne súvislosti fenoménu Novej apoštolskej reformácie.

O čo ide?

Pojem Nová apoštolská reformácia nie je slovenskému čitateľovi bežný a známy. Dôvodov je niekoľko. Nesledujeme dianie v široko rozvetvenom evanjelickálnom prostredí anglosaského sveta. Nemáme takmer žiadne preklady odborných pojednaní a kvalitnej literatúry, ktorá popisuje, analyzuje a reflektuje dianie vo svete protestantských cirkví. Na Slovensko síce z času na čas preniká závan niektorých smerov a prúdov, ale vo veľmi obmedzenej podobe v lokálnom aj časovom zmysle. Ich teologická reflexia preto býva veľmi nemeslá, neverejná a nie vždy kvalifikovaná. Slovenské cirkevné prostredie, nenaučené na verejný teologický diskurz, preto zlyháva v rozsudzovaní a dôsledky bývajú preto bolestivé. Spomeňme napr. *Torontské požehnanie* a službu uzdravovania Steva Rydera, ktoré preleteli ekumenickým spektrom Slovenska v období krátko po Novembri 89. Alebo hnutie *Neskorého dažďa*, hnutie *Vieri* či *Prorocké hnutie*. Nové zbory s bizarnou teológiou vyrastali ako huby po daždi. S odstupom takmer štvrtstoročia vidíme nielen jasnejšie, ale aj spomíname bolestnejšie. Odvtedy hnutie nabralo nové dôrazy a podoby. Ich melódia je opäť chytľavá a jej tóny sa ozývajú čoraz silnejšie a nástojčivejšie.

Nič nové pod slnkom

Duchovným otcom je Peter Wagner, bývalý profesor misiológie. Jedná sa o široký myšlienkový prúd, v ktorého centre je myšlienka obnovy apoštolského úradu. V pomyselnej kružnici nájdeme aj letničné dôrazy, pastoračnú prax orientovanú na duchovný boj, teológiu boja s démonmi prostredníctvom mávania vlajkami, geografiu teritoriálnych duchov, hnutie vyslobodenia a modlitebné stretnutia, lámajúce duchovné hradby Slovenska... Pritom však nemožno hnutie Novej apoštolskej reformácie stotožniť s letničným alebo charizmatickým hnutím, aj keď so sebou prináša prvky letničnej teológie a charizmatickej spirituality. Popri spornej soteriológii, démonológii, pneumatológii a ekleziológii sa totiž dnes vynára ďalší rozmer – eschatologický. Špecifickým dôrazom je tu obnova úradu apoštolov, prorokov, evanjelistov, pastierov a učiteľov, ktorá sa stáva problémom vo chvíli, keď sa od cirkvi začne očakávať nastolenie teokratickej vlády

na zemi. A presne o to tu ide. Podstata Torontského požehnanie spočívala v téze, že v *posledných dňoch* Duch Svätý znovu ustanovuje apoštolské úrady v cirkvi.

Origénov omyl

Teologické korene takého porozumenia siahajú až k Origenovi, ktorý zastával teóriu *výkupného pre diabla*. V nej sa predpokladá, že Adam bol stvorený ako vládca tohto sveta („...plodte sa, množte sa, vládnete na zemi...“ Gn 1,28) a dostal do vlastníctva zem. Svojím zlyhaním a pádom stratil túto vládu a svoje vlastníctvo predal pod autoritu satana, ktorý prevzal vládu a moc. Teraz, vďaka víťazstvu Ježiša Krista, by sa mala cirkev opäť ujať vlády nad svetom. Celý svet totiž patrí Kristovi, ktorému je daná každá moc na nebi aj na zemi. Toto je možné práve preto – podľa Origenovej teórie, že Pán Ježiš Kristus priniesol diablovej svoju obeť za Adamovo previnenie, stal sa víťazom a tak zaistil vládu cirkvi nad svetom, nad ktorým mal dovtedy právo vládnuť satan. Táto znovuzískaná vláda sa netýka len duchovnej sféry, ale aj oblasti politiky, kultúry, vedy, umenia, sociológie, atď., kam všade by mala cirkev aktívne vstúpiť a ujať sa vlády viditeľným spôsobom. Kniha britského teológa Atkinsona *The Spiritual Death of Jesus* (2009) pomerne rozsiahlo mapuje teologický koncept *Ježišovej duchovnej smrti* v prostredí charizmatického hnutia, ktorá je chápaná v Origenovom duchu. Stáva sa tak spoločným menovateľom nielen protestantských letničných spoločenstiev, ale tiež katolíckych kruhov, kde dôraz na exorcizmus získava prominentné postavenie.

Novodobá teokracia

Viacerí americkí politici vstupujú do vlády a politickej kariéry práve z tohto dôvodu. Najznámejší sú Rick Perry a Sarah Pallinová (kandidáti na prezidenta USA), ktorí prijali požehnanie a zmocňujúcu modlitbu z rúk novodobých apoštolov s poverením, aby vniesli nový apoštolský mandát do politiky USA. Politici podobného zmýšľania sa vyznačujú militantným vystupovaním na pôde parlamentov a v pracovných výboroch, kde s „Bibliou v ruke“ prinášajú nielen apel na kolegov prijať biblickú perspektívu riešenia problémov, aby

Boh mohol žehnať Ameriku, ale aj varovanie pred ekonomickým úpadkom v štýle SZ prorokov. Podobné prejavy už možno registrovať aj na politickej scéne novodobých dejín Slovenska. Charakter niektorých komentárov a diskusií na sociálnych sieťach ohľadom nedávneho referenda o rodine vykazoval nielen znaky nebezpečného kresťanského militantizmu, ale aj heretickej teologickej perspektívy na miesto cirkvi v dejinách.

Peter Wagner

Hnutie nadväzuje na službu a učenie Petra Wagnera, profesora teológie na Fullerovom teologickom seminári v Pasadene. Ide najmä o jeho porozumenie vln vanutia Ducha Svätého. Prvá vlna (1950–60) súvisí s letničnou skúsenosťou a učením o rôznych prejavoch Ducha Svätého. Rodí sa silný impulz dôrazov na dar jazykov, ktorý v rôznych podobách a modifikáciách zasiahol celý svet.

Druhá vlna (1960–70) korešponduje s hnutím cirkevného rastu. Formuluje tzv. *Wagnerovu paradigmu*, ktorá efektivitu misijnej práce meria rôznymi kvantifikátormi a usiluje sa o nájdenie a formulovanie technických princípov rastu zborov a cirkvi. V roku 1985 sa stal prezidentom Severoamerickej spoločnosti pre cirkevný rast. Odborníci však vytykajú Wagnerovi teoretický synkretizmus manažmentu a kresťanskej vierouky a nezdravý pragmatizmus, ktorý zaviedol do zborovej praxe a života zborových komunít. Ich negatívny dopad je jedným z predmetov súčasných analýz krízy cirkvi v západnej spoločnosti.

Tretia vlna (80-te roky) sa zvykne nazývať *Evanjelizácia Božou mocou*. Pod vplyvom Johna Wimbera a vlastnej skúsenosti s uzdravením založil vyučovanie pre dospelých s názvom „Spoločenstvo 120“. Základom boli nadprirodzené prejavy Ducha a moci Božej, ktoré majú predchádzať zvestovaniu evanjelia. Prostredníctvom tejto skupiny došlo k významnému duchovnému pohybu, ktorý neskôr vyústil do Torontského požehnania.

Štvrtá vlna (90-te roky) sa zameriava na duchovný boj na základe rozpracovanej démonológie. Wagnerova teológia a praktická služba však nabrala také podoby (vyháňanie démonov z kresťanov, teológia generálneho prekliatia a koncept teritoriálnych duchov), ktoré nielen tradiční evanjelikáli, ale aj mnohí charizmatici a letniční dôrazne odmietli. Najmä počas tzv. Argentínskeho prebudenia si viacerí evanjelisti, misionári a učitelia Písma osvojili Origenovu teóriu, ktorú aplikovali na službu vyslobodzovania prostredníctvom modlitieb – satan je vďaka Adamovi legitímnym vládcom na zemi, čo musí rešpektovať aj Boh, ale prostredníctvom modlitieb je možné diablove vlády odobrať a slúžiť vyslobodením celým mestám, oblastiam, krajinám. Táto stratégia bola uplatňovaná aj v hnutí AD 2000, s ktorým máme skúsenosti aj my.

Piatu vlnu tvorí obnova apoštolského úradu, ktorú predstavil v roku 1996 svojskou interpretáciou myšlienky z Písma o novom víne a starých kožiciach. Nové víno – to sú nové zbory s novými cirkevnými štruktúrami, ktoré vznikajú tam a vtedy, keď do služby vstupia noví apoštoli. Staré formy cirkevnej práce

tvoria starú DNA démonickej povahy. Potrebná je preto nová DNA. Jej súčasťou nie je len správne porozumenie duchovného boja, búranie denominačných hraníc a technika, ako naliať nové víno do *nových kožíc*. Podľa Wagnera cirkev vstúpila od roku 2001 do *druhého apoštolského veku*, v ktorom Boh dokončí svoj plán evanjelizácie celého sveta. Cirkev sa preto nemá obzerať späť a hľadať inšpiráciu v ranej cirkvi, ale hľadiť vpred k nastoleniu kráľovstva na zemi v teokratickom zmysle.

Vo vzťahu k transformácii spoločnosti Wagner hovorí o šiestej vlne, ktorá zasiahne sociálny život spoločnosti. Opustil svoj niekdajší konzervatizmus 60-tych rokov, kedy učil, že Biblia dáva cirkvi mandát len k zvestovaniu evanjelia, ale nie k sociálnej, resp. kultúrnej transformácii spoločnosti. Svojím terminologickým dôrazom *cirkev na pracovisku a presunom bohatstva* postuloval rámec triumfálneho pôsobenia cirkvi v celospoločenskom rozsahu.

Medzinárodná koalícia apoštolov (ICA) bola založená v Singapure v roku 1999. V roku 2001 sa jej predsedom stal Wagner a sídlo organizácie sa presunulo do jeho sídla v Colorade. V roku 2010 sa stal *Presiding Apostle Emeritus of ICA* – teda čestným predsedom. ICA má prepracovaný program apoštolskej služby, tréningu nových apoštolov a ich duchovnej formácie. K významným osobnostiam patria Bill Hamon, Ed Silvano, Charles Pierce, Cindy Jacobsová, Edward Traut, Alan Vincent a ďalší.

Wolfhard Margies

Margies patrí k európskej elite vodcov v rámci *Hnutia viery*, ktoré nadviazalo na teológiu prosperity K. Hagina. V knihe *Osvobození* podáva nielen veľmi rozsiahly zoznam chorôb a nemocí, ktoré majú démonický pôvod (str. 49: „...pornografia, necudnosť v akejkolvek podobe, masturbácia... homosexualita... nutkavé prejedanie sa...“), ale tiež svojskú interpretáciu Písma a následné aplikácie, ktoré je potrebné odmietnuť. Jeho zbor *Filadelfia* v Berlíne mal od svojho vzniku mimoriadny – hoci kontroverzný – vplyv, ktorý prekročil hranice Nemecka. Pražský zbor *Maniny* svojho času prevzal teológiu uzdravovania práve od Margiesa. Je známe, že v roku 1988 sa Margies oficiálne pridal k Haginovej démonológii, podľa ktorej moc nad satanom nemá Kristus, ale cirkev. Hagin údajne prijal toto učenie priamo od Krista, ktorý ho niekoľkokrát navštívil. Podobne ako Margies v Nemecku, aj U. Ekman v Škandinávii i S. Németh v Maďarsku prekonalí počiatočnú nepriazeň tradičných cirkvi aj kontroverzie okolo ovocia svojej pastorácie, dokázali založiť nové zbory a dnes sú vyhľadávaní učitelia na problematiku zakladania a rozvoja zborov či duchovného poradenstva. Margies v krátkom čase zavíta aj na Slovensko.

Záver

Teológia prosperity je pre tých, ktorí seriózne poznajú Písmo, neobhájiteľná. Démonológia Hagina svojou podstatou smeruje proti jadrú evanjelia. Absencia vodcov, ktorí nielen vedia, ale aj žijú, pretrváva. Vodcovia, ktorí zle vedú, nestíhajú cestovať. Rôzne hnutia

pofidérnej teológie prekvitajú. Cirkve, ktorá si myslí, že má správne učenie, vysychá, nerastie. O čom to svedčí? Štvrtstoročie pôsobenia denominácií v prostredí otvorenej spoločnosti vystavuje účet, ktorý je potrebné pozorne čítať a teologicky reflektovať. Porozumieť, čo Duch hovorí zborom. ■

Použitá literatúra

D. Barrett etc., *World Christian encyclopedia: a comparative survey of churches and religions in the modern world*, OUP, Oxford, 2001.
W. Margies, *Osvobození*, LOGOS, Praha, 1991.

R. Sharrock, *Spiritual Warfare: A Struggle for Truth*, Lulu Enterprises Inc., Morrisville, 2007.

P. Wagner, *Wrestling with Alligators, Prophets and Theologians: Lessons from a Lifetime in the Church – A Memoir*, Regal Books, Ventura, 2010.

P. Wagner, *Teritoriální duchové: vhléd do strategického duchovního boje od devatenácti křesťanských vedoucích*, LOGOS, Praha, 1992.

TIBOR MÁHRÍK

Vysokoškolský pedagóg, prednáša na Univerzitách v Nitre a Žiline, kazateľ Cirkvi bratskej v Žiline.

INZERCIA

Prenajmeme v Bratislave samostatný, zariadený 2 izbový byt (67,5m²) v rodinnom dome.

Kontakt 0911 582 288.

XIII. NECVIKNUTÝ LÍSTOK

TOMÁŠ KOMRSKA (Autor je vodičom trolejbusu.)

Piatok ráno

Vozím ľudí zo sídliska do mesta, a pretože je už po rannej špičke, pomaly sa začína jazdiť aj opačným smerom. Staršia sympatická aziatka s veľkou batožinou si odo mňa, ešte pred odchodom, pýta cestovný lístok. Keďže ako vodič lístky nepredávam, spoločne sme ho kúpili v automate na lístky. Ide na autobusovú stanicu, čo je dve zastávky.

Pohodlne sa usadí. Jednou rukou pridržá batožinu, v druhej slávnostne drží zakúpený lístok a popritom rozdáva široký úsmev zakaboneným spolucestujúcim. Už sme sa pohli, a vtedy mi napadlo – veď si ten lístok neštikla! Počas jazdy jej cez sklo kabínky gestikulujem, aby si lístok cvikla, ale zjavne nechápe. Kašľať na to – dve zastávky hádam prejdeme bez kontroly. Prichádzame na prvú zastávku a tam – jóój – čakajú traja nabúchaní kamaráti revízori. Nápadne nenápadne nastúpili... čo teraz? Blažený úsmev našej cestovateľky prezrádzal, že netuší blížiacu sa pohromu. Rýchlo som vyskočil, vytrhol jej lístok, cvikol ho, strčil naspäť a šup preč... Traja ľadoví medvedi ma prebodávali cez spätné zrkadlo, a – prezradení – vykonali už len formálnu kontrolu nezaujímavých cestujúcich.

Autobusová stanica. Cudzinka už s chápaným výrazom vystúpila a pred predným sklom mi venovala tri hlboké poklony. Potom prišli ku mne traja revízori, a asi najšcitanejší z nich mi položil záľudnú otázku:

„Počúvaj – si si vedomý, že si narušil priebeh výkonu kontroly?!“ Čo po slovensky znamená: „Vieš, že si nám práve prekazil istú kešovku?“ Stručne sme si to vysvetlili. V prvom rade išlo o záchranu poctivej pasažierky, a nie o podvod. Napriek tomu však tri páry hadích očí nechtiac prekabáteného vlčička hovorili: „No počkaj, zajac!“ Revízorov v každom prípade treba.

Nedeľa ráno

Prešli dva dni. Jazdím na tej istej linke a nevdojak som si spomenul na necviknutý lístok, a na – už úsmevný – minipribeh. Tento spoj jazdí okolo prievozského kostola. Predpoludním kostolný zvon niekoľkokrát pripomína staré známe novinky: Bim – bam a odpusť nám, (bim) naše viny (bam), ako aj my (bim) odpúšťame (bam) svojim vinníkom (bim).

Až teraz mi to celé docvaklo. Neštiknutý cestovný lístok je neplatný. Neštiknutý cestovný lístok v trolejbuse ma bude stáť, keď príde revízor, pokutu vo výške sedemdesiatnásobku ceny lístka. Môžem mať pri sebe aj sedemdesiat čistých cestovných lístkov – sú mi nanič. Revízor chce vidieť len jeden – a správne označený. Nič viac, nič menej. Každý z nás má teoretickú možnosť prijať čistý cestovný lístok – odpustenie. Ten je však platný len vtedy, keď ho označím odpustením inému – svojmu vinníkovi. Svojím životom sa v skutočnosti „modlíme“: „... a neodpusť mi moje viny, pretože ani ja neodpusťím svojmu vinníkovi – ani za svet.“

Čo znamená odpustiť? Dať druhú, tretiu... sedemdesiatu siedmu – šancu. To nie je môj výmysel, to som opísal. Nekuť odplatu. Neohovárať. Zložiť okuliare, začmudené vinou.

Dobré skutky sú mi nanič, pretože odpustenie sa nedá kúpiť; odpustenie sa dá iba prijať a potvrdiť odpustením vo svojom srdci susedovi, partnerovi, kolegovi... „Moja vina, moja vina...“ – toto mi je nanič, keď neviem odpustiť. Odpustiť protivnému susedovi, nadriadenému krivdu, kolegovi podraz, deťom kľamstvo, partnerovi neveru... Môj vinník je tu práve nato, aby mi umožnil potvrdiť môj cestovný lístok. Nemožno čakať, až sa vinník priplazí s prosbou o odpustenie – to by sme išli „načierno“ asi celý život. Keď sa pozriem v kúpeľni do zrkadla, opýtam sa zízajúceho, neoblomného exekútora, ktorý mi blokuje život: ktorým spojom jazdím načierno – na ktorej linke treba predierkovať čistý cestovný lístok, aby bol platný? Ešte dnes. Nie zo strachu o holý život. Ale z vďačnosti za bohatý život. Pretože revízor príde nečakane. Možno dnes **pokračovanie v budúcom čísle**

Z ROKOVANIA RADY CIRKVI BRATSKEJ

MAREC 2015

Spoločné modlitby na základe Jn 17, 23 uviedol Rastislav Betina.

Rada odsúhlasila stretnutie 12. apríla s tímom Mozaika Košice a so starštvom zboru Košice.

Rada aktualizovala plán vizitácií a vizitátorov v roku 2015.

Rada menovala kazateľa Pavla Halžu za administrátora zboru Stará Turá od 1. mája 2015.

Rada vzala na vedomie informáciu o nástupe Bohuslavy Havrilovej na miesto misijnej pracovníčky na stanici Vítkovce.

Rada aktualizovala návrh programu Konferencie CB v Bardejove 8.–9. mája.

Rada menovala Štefana Evina za zástupcu CB v SR na Konferencii CB v Českej republike.

Rada vzala na vedomie informáciu o priebehu a výsledkoch valného zhromaždenia Ekumenickej rady cirkví v SR 11. marca 2015.

Rada delegovala zástupcov CB na valné zhromaždenie Slovenskej biblickej spoločnosti.

Zapísal: Ján Henžel

BETÁNIA SENEC, N. O. VYPISUJE KONKURZ NA MIESTO RIADITEĽ ZARIADENIA

Náplň práce, právomoci a zodpovednosti:

- vedenie zamestnancov, personálna agenda (10–20 osôb).
- zodpovednosť za stratégiu a fungovanie neziskovej organizácie v Senci.
- zodpovednosť za vyrovnané financovanie

Požiadavky:

- odborné vzdelanie z oblasti sociálnej práce alebo humánneho zamerania.
- prax v sociálnej oblasti min. 3 roky.
- schopnosť vedenia inštitúcie a motivovania podriadených – manažment
- odborné vedomosti a praktické opatrovateľské zručnosti v starostlivosti o hendikepovaných klientov
- odborné znalosti v oblasti zamestnávania osôb s postihnutím, zásad fungovania neziskovej organizácie a sociálnych služieb pre občanov.
- schopnosť pre zavádzanie moderných foriem služieb pre zvyšovanie kvality života odkázaných občanov.
- skúsenosť s podávaním grantov a zabezpečením viaczložkového financovania
- pozitívny vzťah k službe a diakonickej práci v cirkvi
- jazykové znalosti: Slovenský jazyk (aktívne), anglický/nemecký (výhoda)
- ovládanie práce s PC / min. Word, Excel, Outlook/ vodičský preukaz
- Predpokladaný termín ukončenia výberového konania 09. 2015
- **Prihlášku do výberového konania vo forme životopisu a motivačného listu zasielajte na nižšie uvedenú adresu do 30. 6. 2015. Termín nástupu: 1. 11. 2015**

Kontakt: Ing. Martin Ďuriška, 0908 732 647, e-mail: duriska2307@gmail.com

ZO SVETA

Zo zahraničných zdrojov vybrali a preložili LUCIA BECHNÁ a JOSÉ CALVO

Misión Posible (*Misia, ktorá je možná*) je medzidenominačná konferencia mládeže, ktorá bude po roku pauzy v Španielsku. Od 2. do 5. apríla sa v Madride stretne viac ako 1500 mladých ľudí, aby sa učili o mene YHWH (Jasom). Tento rok bude výnimočná aj účasťou tímu M4 z Nórska, ktorý sa venuje zakladaniu zborov. Ich spôsob zakladania zborov má 4 fázy, z ktorých vyplýva aj meno M4: **Pohyb** (Movement), **Misia** (Mission), **Nasobenie** (Multiplication) a **Zvladnutie** (Master). Okrem nich budú na konferencii prednášať teológovia a odborníci z Nemecka, Anglicka, Severného Írska, Sudánu, Talianska, USA, Brazílie a Guatemaly.

V sobotu 31. 1. 2015 zomrel **Steve Hayner**, prezident InterVarsity Christian Fellowship – medzidenominačnej študentskej kresťanskej organizácie, ktorá sa už viac ako 70 rokov stará o službu študentom na campusoch v Amerike a patrí do siete Medzinárodného spoločenstva evanjelikálnych študentov. Hayner zomrel po tom, ako mu zistili rakovinu pankreasu a počas svojich posledných mesiacov dával svetu svedectvo o každodennej vernosti Bohu v akýchkoľvek okolnostiach.

Islamský štát pokračuje v útokoch proti kresťanstvu. Objavili sa správy o poprave 21 koptských egyptských kresťanov, únos minimálne 90 kresťanov (vrátane detí) a mnohé ďalšie. Organizácia „Open Doors“, ktorá monitoruje prenasledovanie kresťanov na celom svete, vyhlásila, že „nikdy nebolo horšie prenasledovanie, ako to, čo sa deje teraz.“ ■

ĽUDSKÉ PRÁVA A KREŠŤANIA

MIROSLAV KOCÚR
(Teológ, publicista,
vysokoškolský pedagóg)

Kultúrna pestrosť a komunikácia rôznych kultúr nás stavia pred výzvy, ktoré sa učíme prijímať. Hľadáme na ne odpovede, lebo cítime, že ako ľudia musíme nájsť cesty pre naše spolužitie tu a teraz. Nie je možné riešiť rôznosť kultúrnych, národných či náboženských tradícií vzájomnou izoláciou či budovaním reálnych, alebo čo i len mentálnych múrov.

Opis základnej jednoty a rovnosti celého ľudského rodu (skôr, ako bol formulovaný vo *Všeobecnej deklarácii ľudských práv* v roku 1948 či v európskom dohovore o ľudských právach, formulovanom a podpísanom v roku 1950) malo ľudstvo v rukách vyše dvadsiac rokov v biblických spisoch. Koncentráky a gulagy 20. storočia, ktoré pošliapali ľudskú dôstojnosť, vytvorili v ľudskom spoločenstve silnú potrebu nanovo zadefinovať hodnotu ľudskej dôstojnosti a potrebu ju aj účinne chrániť. Preto najskôr OSN a potom aj Rada Európy hľadali spôsob, ako vytvoriť univerzálnu platformu, na ktorej sa ľudská dôstojnosť bude dať chrániť. Kde sa všetko to, čo sa bude priediť základnému porozumeniu fundamentálnej rovnosti všetkých ľudí, bude prísne hodnotiť a následne bude ľudské medzinárodné spoločenstvo hľadať cesty účinnej pomoci obetiam, ako aj vyvodzovania zodpovednosti voči tým, ktorí tento civilizačný konsenzus nebudú chcieť rešpektovať.

Ukazuje sa, že civilizačný rytmus je v porovnaní s rytmom kresťanskej reflexie trochu inde. Kresťanské cirkvi reagujú na civilizačné výzvy s fázovým posunom, ktorý vzbudzuje rozpaky. Môžeme to vnímať dvojako: ako nevýhodu, alebo

Prijatie národnej stratégie ľudských práv slovenskou vládou krátko po kontroverznom referende je trochu symbolické. Vedie nás to aj k uvažovaniu, do akej miery sú kresťania v oblasti etickej a hodnotovej závislí od legislatívy štátnych inštitúcií. To, čomu veríme, máme predsa možnosť žiť a vyznávať. Môžeme o tom presvedčať verejnosť v médiách i na iných fórach.

Pravidlá života, ako sú formulované v Biblii, a následná kresťanská reflexia týchto textov v dielach kresťanských spisovateľov, sú neodmysliteľnou súčasťou ľudského uvažovania o živote, jeho zmysle aj praktickej podobe.

ako zaujímavú príležitosť. Cirkvi dnes nemusia za každú cenu držať krok so štátnymi inštitúciami. Oddelenie cirkevnej a svetskej moci do značnej miery znížilo v kresťanskej časti sveta počet a frekvenciu náboženských vojen či konfliktov. Boli to práve skorumpované kresťanské a cirkevné inštitúcie, ktoré stáli pri zrode rozsiahlych konfliktov a náboženských vojen, ktoré kresťanskí panovníci či dokonca pápeži viedli v mene tých najvyšších ideálov – dokonca aj v mene šírenia evanjelia.

Cirkevné spoločenstvá tak dnes nemajú priamu zodpovednosť za podobu legislatívy a jej uplatňovanie. Demokratický model hľadania riešení a odpovedí na výzvy dneška zveruje túto zodpovednosť príslušným orgánom, ktoré odrážajú úroveň spoločenskej diskusie, ako aj úroveň pluralitnej demokracie. Kresťania ani po vládnom prijatí národnej stratégie ľudských práv nemusia opúšťať učenie svojich cirkví a nemusia sa cítiť povinní prijatť to, čo sa im v stratégii javí ako neprimerané. Žiadny vládný dokument by nemal ohroziť našu vieru a jej praktizovanie. Zodpovednosť, ktorú máme ako jednotlivci či ako spoločenstvo veriacich, ostáva na nás. Je to preto aj zaujímavá príležitosť ukázať prítlačivosť kresťanského spôsobu života aj formu dialógu so svetom.

Ak na druhej strane ľudsko-právne dokumenty a stratégie riešia agendu, o ktorej sa cirkvi hovoria boja, je to možno príležitosť zamyslieť sa nad tým, ako sa o nové výzvy máme aj ako kresťania zaujímať s otvoreným srdcom a myslou. Zdá sa, že doterajšie odpovede na nové otázky nie sú dostatočné. ■

DIALÓG

MLADÝCH

03/2015, VIII. ročník

EDITORIÁL

Rovnako ako v uplynulých číslach Dialógu mladých, aj naďalej sa budeme venovať „nášmu serialu“, v rámci ktorého predstavujeme jednotlivé zbory CB na Slovensku, ich aktivity orientované na mladých, ale aj aktivity mladých zamerané na spoločenstvo, či sekulárnu spoločnosť.

V marcovom čísle Dialógu mladých sa nám predstaví Bardejovský zbor Cirkvi bratskej, a to priamo prostredníctvom svojej mladej generácie, ktorá nám postupne približuje jednotlivé akcie zboru. Aj keď ide o spoločenstvo, ktoré má pomerne dlhú históriu, uvedomuje si úskalía prehnaneho formalizmu, (ktorý je prekážkou života viery) a tiež dôležitosť ekumény, čo bolo jedným z dôvodov zapojenia CB BJ do Ekumenickej rady cirkví. Túžbou zboru CB v Bardejove je slúžiť ekuméne s dôrazom na osobné obrátenie, modlitebný život, vrúcnosť vzťahu ku Kristovi, pokánie a obrat života aký prežil apoštol Pavel. Nechce zabúdať na hlavnú povinnosť učeníkov Pána Ježiša, získavať nie iba tých, ktorí sympatizujú, ale privádzať ku Kristovi skutočných učeníkov (Mt 28, 19), ktorí nasledujú a slúžia.

Zaužívaným zvykom našej redakcie je tiež snaha pravidelne vám prinášať myšlienky a názory tých z vás, ktorí majú záujem niečo povedať a sú ochotní sa o to podeliť aj s ostatnými. Aj v tomto čísle nájdete obľúbenú rubriku s výstižným názvom „blog“.

Všetkým našim čitateľom, ale, samozrejme aj tým, ktorí nás nečítajú, prajeme, aby aj tento mesiac bol pre vás všetkých výzvou. Výzvou čeliť novým a nečakaným veciam, prekonávať prekážky, ktoré nám život prinesie s odvahou a pokorou v srdci a s vedomím, že On je nám nablízku, neopustí nás ani nezanechá.

Príjemné čítanie :)

Jana Lesňáková
(viac k CB BJ hľadajte tu: cbbj.sk)

redakčná rada: **Eva Myjavcová** (predsedníčka)
Juraj Institoris
Eva Kianičková
Bohuslav Piatko

redakcia: **Šimon Evin**
Tina Prištiaková
Vladka Vrajová

grafické spracovanie: **Alica Myjavcová**

KONTAKTY

vedúca redaktorka: **Jana Lesňáková**
e-mail: janka.cabadaj@gmail.com
mobil: **+421 948 211 127**

KOMENTUJTE témy z Dialógu aj z Dialógu mladých! Takisto, ak radi píšete **BLOGY**, alebo robíte **FOTKY**, neváhajte a ozvite sa nám, radi vám dáme priestor pre uverejnenie! Svoje reakcie a iné príspevky nám zasielajte na:

dialogmladych@gmail.com

Takisto sa môžete zapojiť do diskusie na:

www.dialog.cb.sk

Tešíme sa na ďalšiu spoluprácu :)

čo sa deje v **BARDEJOVE**..**mládež**

Naša mládež je skupinka cca 20 ľudí, ktorí sa stretávajú v budove CB každú sobotu o 18:15 s výnimkou prvej soboty v mesiaci, keď sa konajú Board Games. Vekovo sme mládež veľmi rozmanitá, lebo u nás sa stávaš mládežníkom s nástupom na strednú školu a končíš zhruba vtedy, keď na strednú školu nastúpia tvoje deti.

Niekedy preto vznikajú zaujímavé situácie, keď jedna generácia nerozumie druhej, ale sme vďační za takúto rozmanitosť a za to, že sa môžeme navzájom od seba veľa učiť o Bohu ale aj o sebe. Charakteristické pre nás je, že sme v absolútnom nepomere čo sa týka chlapcov a dievčat, niekedy sa dokonca stáva, že máme čisto chlapčenskú mládež (to sú tie najlepšie mládeže... heh). Naše počty bývajú tiež dosť kolísavé, lebo časť z nás sme vysokoškoláci, časť pracujúci a časť má, žiaľ, vtedy na práci niečo zaujímavejšie ako je mládež, čo nás veľmi mrzí a veríme že Pán Boh má svoj plán záchrany aj pre takýchto ľudí. Zaujímavý by bol zrejme pohľad niekoho nezainteresovaného, aby začal skúmať členov našej mládeže, lebo by asi

nerozumel ako je možné, že sa spolu môžeme stretávať. Často totiž máme na veci rôzne názory, sme rozličné povahy, počúvame inú hudbu, máme iné záľuby, sme ženatí/vydaté, single aj vo vzťahu. Skrátka existuje množstvo vecí, ktoré by nás mohlo rozdeľovať, ak by tu nebol niekto, kto nás spája. A tým niekým je Ježiš Kristus, pretože len vďaka nemu sa môžeme stretávať ako Božie deti, spoločne ho chváliť, slúžiť mu a budovať živý vzťah s ním. Keďže sme mládež, ktorá je súčasťou miestneho zboru, tak sa mládežníci zapájajú do mnohých zborových aktivít, všetky by sme však nedokázali obsiahnuť a preto sme vybrali 3, v ktorých je zapojených najviac mladých, ktorým sa budeme venovať v nasledujúcich riadkoch.

Samuel Sabol

nomické, kartové, strategické, rodinné, logické, postrehové, kooperatívne, pre deti...) a stále sa rozrastá. A ako taký herný večer vyzerá? Prvé, čo návštevník okrem ľudského mraveniska po vstupe do sály uvidí, je veľký bufet, kde sa môže pohostiť kávou, čajom, koláčmi či toastami. Následne si vyberie hru, ktorá ho zaujala, ktorú pozná, alebo ktorú mu poradíme. Na to slúžime my, „vysvetľovači“ označení tričkami s našim logom-hracou kockou. Radíme ľuďom pri výbere hier, vysvetľujeme im pravidlá, hráme s nimi. V priebehu jedného večera si návštevník vyskúša aj 4-5 hier, mnohí už majú svoje obľúbené. Klub sa postupne dostáva do povedomia Bardejovčanov, pre ktorých je akcia tohto typu novinkou. Stále sa tak objavujú nové tváre, ktoré sa chcú zahrať, stretnúť sa s priateľmi či pozrieť, ako to v našom zbere vlastne vyzerá. „Stolovky“ si však obľúbili aj naši domáci, keďže prepájajú generácie, umožňujú raz mesačne si oddýchnuť a ponúkajú priestor na rozhovory so starými známymi i hosťami. Po záverečnej sa tak nikdy nikomu nechce ísť domov a lúčenia sú nekonečné. Je azda nejaká lepšia reklama?

Jakub Lenart**BoARD GAMES**

BoARD GAMES je klub moderných spoločenských hier, ktorý je aktivitou mládeže pre náš zbor, ale aj mesto. Vznikol na sklonku roka 2014 a jeho cieľom je otvorenie sa zboru pre ľudí v Bardejove, ktorí nás tak môžu pri neformálnych stretnutiach lepšie spoznať. Stretávame sa vždy prvú sobotu v mesiaci, jeden večer má priemerne 50 účastníkov všetkých vekových kategórií a trvá 4-5 hodín. Vďaka Komunitnej nadvoci Bardejov sme získali grant na propagáciu a nákup hier, čo sa aj vďaka portálu lhrysko.sk podarilo za veľmi výhodné ceny. Spolu s hrami, ktoré patria jednotlivým účastníkom, naša herná zásoba obsahuje viac ako 60 spoločenských hier (eko-

Ping-Pong Turnaj

Mnoho ľudí sa domnieva, že hra je činnosť ktorej sa venujú len deti a s dospelosťou akosi tej chuti hrať sa ubúda. Bardejovský stolno-tenisový turnaj už pravidelne borí toto klíšé. Zúčastňujú sa ho ľudia rôzneho veku a športových schopností. Tento mix vytvára zaujímavú atmosféru. Na svoje si príde ten, kto chce bojovať o každý bod, ale aj ten, kto sa chce prioritne porozprávať s kamošmi, poprípade si zahrať nejakú spoločenskú hru. Neraz sa stane, že proti sebe stoja súperí značného vekového, váhového aj výškového rozdielu, avšak výsledky bývajú veľmi prekvapujúce.

V organizovaní turnaja sa vystriedalo viacero generácií a každý prispel tým svojim k jeho súčasnej podobe. Postupne

rástla účasť a začali sa objavovať hráči aj z iných kútov Slovenska. Vo finále tak priateľsky proti sebe súťažia nielen hráči, ale aj ich fankluby, čo nás veľmi teší. Tohto roku sme u nás privítali 50 súťažiacich a odohrali počas dvoch dní 137 vzájomných zápasov.

Jednou z novinek bol aj mini turnaj v spoločenskej hre aktivity. Turnaja, ako aj všetkých jeho sprievodných programov, sa môže zúčastniť ktokoľvek, kto rešpektuje pravidlá a chápe, že hlavným cieľom je stráviť pri hre spolu super čas. S človekom ktorý vstúpi do tajomnej ríše hier, sa stane prekvapujúca premena zvonka aj zvnútra. Neveríte? Oprášte svoju pingpongovú raketu a pridte sa o tom presvedčiť. Na veku, pohlaví a schopnostiach nezáleží.

Marek Sabol

Hlások

Už veľa rokov existujú v Bardejove kluby pre deti s názvom Hlások. Streťavame sa každý piatok od 16.00 do 18.00 v budove CB. Cieľom je naučiť nové nepoznané veci, zabaviť sa, ale tiež sa prostredníctvom spevu, hier a príbehov podieľať na ich výchove. Snažíme sa im aj rozprávaním, ale aj na vlastných životoch ukázať vzory kresťanského života, učiť ich ako sa správať a najmä poznávať Boha cez Jeho slovo – Bibliu. Na tento rok sme na Nový rok vytiahli veršík z prvého listu sv. Jána 4, 8. „*Ten kto nemiluje nepoznal Boha, pretože Boh je láska.*“ Aj týmto veršom im chceme ukázať a viesť ich k tomu, aby milovali Boha aj seba navzájom a rozvíjať aj ich vzťahy a priateľstvá. V poslednej dobe

sme na témach prebrali Ohromné maličkosti, Biblické osobnosti a teraz preberáme príbehy z Biblie, v ktorých sa nachádzajú kamene. Pretože sú tam aj malé deti, ako prváci na základnej škole, snažíme sa nájsť v každej téme jednu hlavnú myšlienku, jednoducho im ju priblížiť na praktických príkladoch, alebo prostredníctvom krátkych scénok a aplikovať ju do nášho života. Tak ako aj my chceme byť príkladom im, veríme, že aj oni raz budú príkladom pre druhých a budú im rozprávať o Bohu. Lebo: „*Ak budú títo mlčať, kamene budú kričať.*“ Lk 19, 40. Ako už aj z názvu vyplýva, Hlások je detský spevokol, preto vždy nacvičujeme piesne, ktoré spievame raz za mesiac na nedeľných bohoslužbách. Každý

Predstavujeme Tváre Dialógu Mladých

Ahojte.

Pokračujeme v predstavovaní členov redakcie. Tento mesiac sa vám predstavím ja – Jana Lesňáková, ktorá po Evke Kianičkovej prevzala post vedúcej redaktorky Dialógu mladých. Nie, nešlo o nútený a násilný prevrat, ale o dobrovoľný odchod osoby, ktorá tu bola s DM od úplného začiatku. Pre Evkiných fanúšikov mám však dobrú správu, v redakcii je stále.

Rovnako ako Evka, aj ja pôsobím v DM od jeho začiatkov (k tímu som sa pridala o cca 3 mesiace od jeho vzniku). Vtedy som bola ešte študentkou, no medzičasom som stihla ukončiť svoje magisterské štúdium na Právnickej fakulte, bakalárske na Filozofickej fakulte, nájsť si prácu, vydať sa, bývať v troch rôznych mestách (Žilina, Brno, Bratislava) a plánovať sťahovanie do štvrtého.

Aj napriek tomu, že moje pôsobenie v DM je spojené s povinnosťami a záväzkami, stále je pre mňa privilégiom, ktoré ma v rôznych sme ▶

rok tiež cvičíme Vianočný program. A ako už býva zvykom organizujeme „víkendovky“ – stretnutia počas víkendu, kde je hlavným cieľom zlepšiť vzťahy so staršími deťmi, a letné tábory s dlhoročnou tradíciou na Drábsku, kde je okrem hier a športových aktivít hlavným cieľom v rámci večerných programov povedať deťom evanjelium. Problémom Hlásku je veľký rozdiel vo veku detí, keďže sú tam deti z prakticky všetkých ročníkov základnej školy. Preto nám vedúcim niekedy dochá-

dzajú nápady ako jednoducho hovoriť k menším deťom a zároveň nenudiť staršie. Rovnako detí ubúda a tak sa modlíme aby prichádzali nové deti aj z mesta.

Abrahám Ildža

► roch obohacuje a neraz aj formuje. Počas všetkých tých rokov som vďaka DM spoznala množstvá nových ľudí. Veľa z nich stále pravidelne stratávam, niektorých len sporadicky, iní mojím životom len preplávali a viac som o nich už nepočula. Mnohí z nich ma však najrôznejším spôsobom ovplyvnili a zmenili moje zmýšľanie a nazeranie na svet. A práve toto je našim cieľom, obohatiť vás, priniesť vám, aspoň sprostredkova-

ne, čo i len kúsok každého z nás – „obyčajných“ mladých ľudí. Nechceme písať o veľikánoch dneška i dôb dávno minulých! Práve naopak.

Túžime vytvoriť platformu, ktorá by nám umožnila aj takouto formou sa navzájom spoznávať – ako zbory, mládeže, či jednotlivci. Nezáleží na tom, či prostredníctvom blogov vypovedajúcich o našich myšlienkach, článkov popisujúcich naše

skutky alebo zverejnením našich fotiek, maliieb a básni...

Veľmi ma mrzí, že ani po toľkých rokoch Dialóg mladých nevyužil všetok potenciál, ktorý v sebe má, no verím, že ešte nie je všetkým dňom koniec.

Jana Lesňáková
Vedúca redaktorka Dialógu mladých
(od r. 2015)

Bola som na seba nahnevaná. S taškou plnou kníh som sa trepala do knižnice len preto, aby som zistila, že v pondelok otvárajú až o jednej. Ako som na to mohla zabudnúť? Predsa to viem už vyše roka. Mrzutá a zamračená som začala kráčať smerom k privátu. Cestou sa moja nálada nezlepšila. Ťažká taška sa mi zarezávala do pleca, bolel ma chrbát a na február mi bolo až neuskutočne teplo.

Ako dobre, že Pán Boh nemá otváracie hodiny. Táto pravda, ktorá mi znenazdajky prišla na myseľ, ma hlboko oslovila. Musela som zastať a premýšľať. V tej chvíli mi to došlo. Ako často sa v tomto živote trmáčam s ťažkou taškou! Síce nie je plná kníh, ale nájde sa v nej veľa márnivých myšlienok, zlých rečí, neodpustenia, pýchy, hnevu... Namiesto toho, aby som s tou záťažou prišla za Kristom a nechala sa Ním

odbremeniť, horekujem a stávam sa zatrpknutou. Ako som na to mohla zabudnúť? Opäť tá istá otázka. Predsa to viem už roky. Zakúsila som absolútnu slobodu v Kristovi, Jeho pokoj, lásku a odpustenie. A predsa. Neraz zabúdam nechať tú tašku Jemu a vlečiem sa s ňou sama.

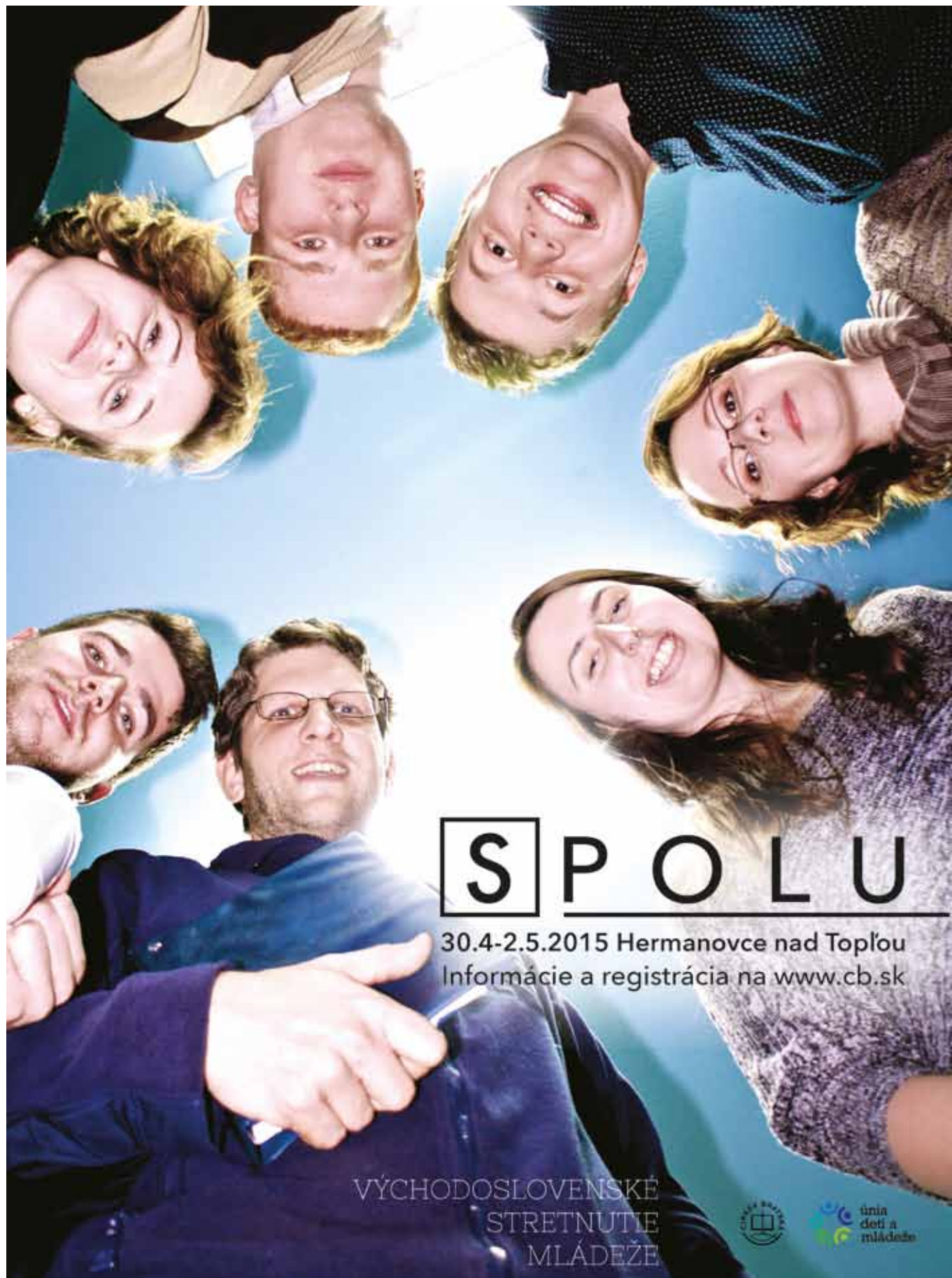
Možno to poznáte. Opakované zlyhania, strach z neúspechu, obavy z v budúcnosti, nezodpovedané otázky. Naše tašky sa plnia. Ich ťarcha nás tlačí čoraz nižšie k zemi a zabraňuje nám upriať pohľad na nebo. Preto zabúdame na to, že On neustále čaká na to, kedy Mu tie bremená konečne odovzdáme. A to nie je všetko. Po počiatkovej frustrácii a zábudlivke si na život s taškami zvykneme. Urážlivosť prijímame ako súčasť svojej povahy. Prostorekosť? Ja viem, nie je to dobré, ale taká jednoducho som. Maškrtnosť mám od malička v krvi a strach pred skúškou je predsa

blog mladých

normálny. Ale k tomu sme neboli povolani. Boli sme povolani k slobode. Tak nechajme naše bremená Kristovi, ktorý ich ako jediný dokáže uniesť a prijme to Jeho bremeno, príjemné a ľahké (Mt 11, 29–30).

Vlad'ka Vrajová

SPOLU

30.4-2.5.2015 Hermanovce nad Topľou
Informácie a registrácia na www.cb.sk

VÝCHODOSLOVENSKÉ
STRETNUTIE
MLÁDEŽE

**Zapojte sa aj vy do tvorby Dialógu: svatava@internet.sk,
v diskusnom fóre na: www.dialog.cb.sk, aj písané na adresu redakcie.**